

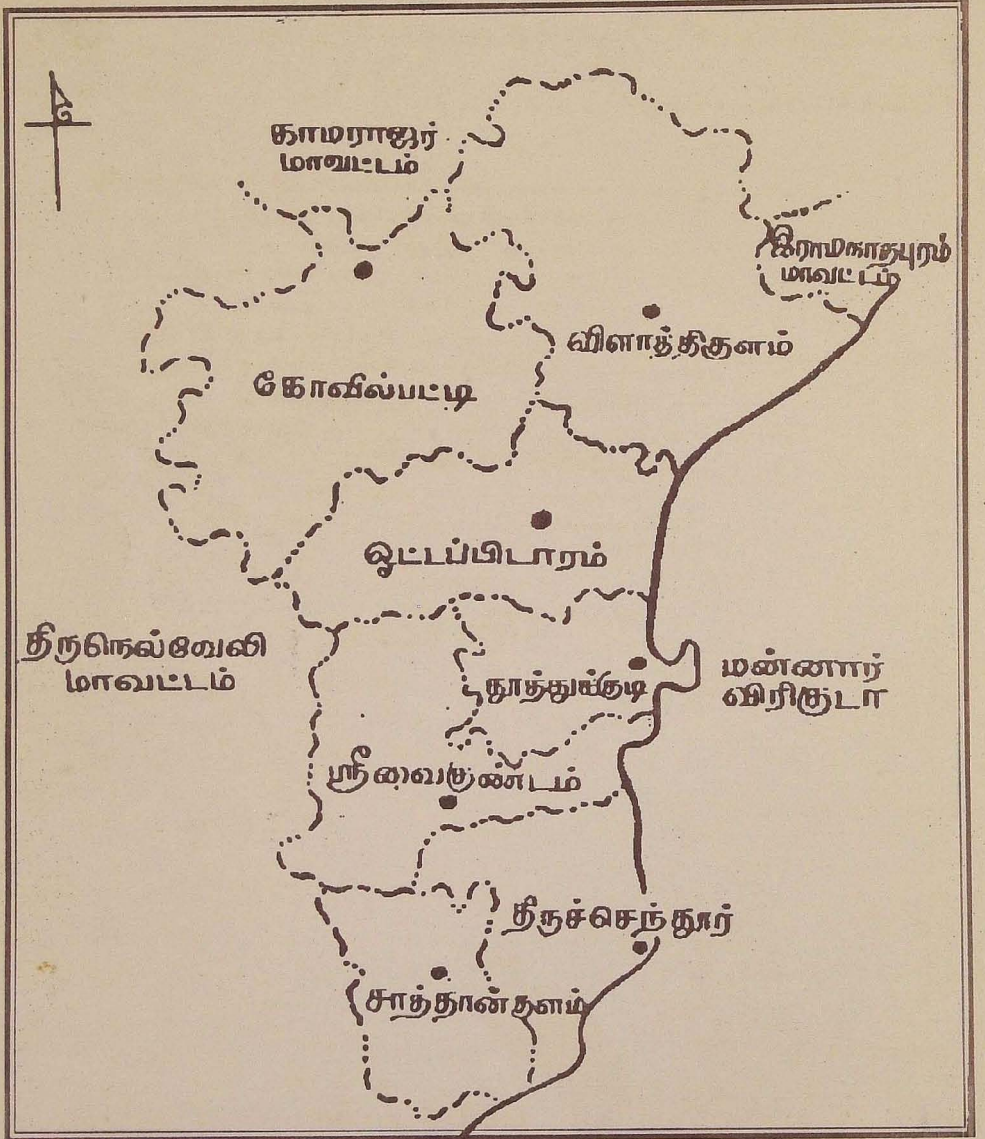
தூத்துக்குடி மாவட்ட விவரச்சுவடிக் கருத்தரங்க மலர்

தொகுப்பாசிரியர்
முனைவர் அ. பிரான்சிஸ்

தூத்துக்குடி மாவட்டம்

தூத்துக்குடி மாவட்ட விவரச்சுவடி கருத்தரங்க மலர்

தொகுப்பாசிரியர்
முனைவர் அ. பிரான்சிஸ்

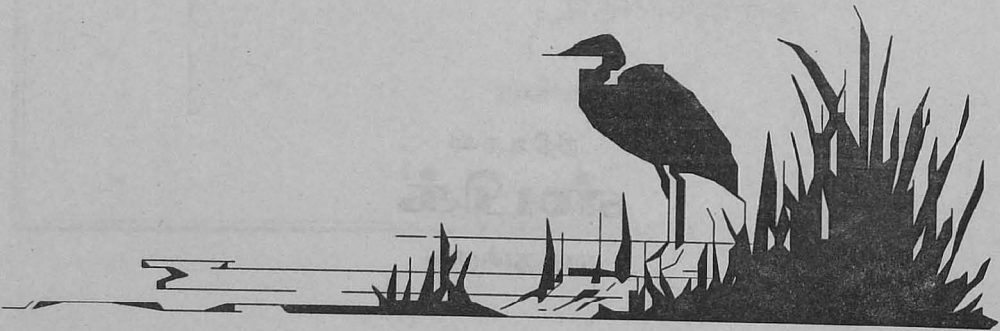
நிதி உதவி
ஸ்பிக்
தூத்துக்குடி

திரு. ஏ.பி.சி.வி. சொக்கலிங்கம், செயலாளர், வ.உ.சி. கல்விக் கழகம்
திரு. ஸ்டாலின், பொது மேலாளர், ஸ்பிக்
திரு. நெல்லை நெடுமாறன், ஆய்வாளர்
திரு. அருணாசலம், மக்கள் தொடர்பு அதிகாரி, ஸ்பிக்
திரு. கப. புன்னைவனராசன், ஸ்பிக்
திரு. பி. கைலாசமூர்த்தி, அறிவொளி இயக்கம், தூத்துக்குடி
அருள்திரு பிரான்சிஸ் ஜெயபதி, சே.ச. இயக்குநர், FRRC
முனைவர் நா. இராமச்சந்திரன், FRRC
நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம், தூய சுவேரியார் கல்லூரி
திரு. ரகு அந்தோணி, வ.உ.சி. கல்லூரி
நோவிஸ் அச்சகம், திருநெல்வேலி
திரு. ஏ. சிவன், பாரதி ஸ்டுடியோ, கோவில்பட்டி

இவர்களுக்கு

நன்றி!

தூத்துக்குடி மாவட்டம் சில பொது விவரங்கள்

மாவட்டத்தின் தலைநகர்: தூத்துக்குடி

பரப்பளவு: 4635 ச.கி.மீ

மக்கள்தொகை: 14,56,795 (1991ஆம் ஆண்டு மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பின்படி.)

வருவாய்க்கோட்டங்களும் வட்டங்களும்

1. தூத்துக்குடிக் கோட்டம்

1. தூத்துக்குடி வட்டம்
2. திருவைகுண்டம் வட்டம்

2. திருச்செந்தூர் கோட்டம்

3. திருச்செந்தூர் வட்டம்
4. சாத்தான்குளம் வட்டம்

3. கோவில்பட்டிக் கோட்டம்

5. கோவில்பட்டி வட்டம்
6. விளாத்திகுளம் வட்டம்
7. ஓட்டப்பிடாரம் வட்டம்

தூத்துக்குடி மாவட்டம்,

ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் மற்றும் ஊராட்சிகளின் பெயர் வரிசை

I. தூத்துக்குடி

- 1) அல்லிகுளம்
- 2) அய்யனடைப்பு
- 3) அத்திமரப்பட்டி
- 4) தளவாய்புரம்
- 5) கட்டாலங்குளம்
- 6) கீழ்த்தட்டப்பாறை
- 7) கோரம்பள்ளம்
- 8) கூட்டுடன் காடு
- 9) குளையன் கரிசல்
- 10) குமார கிரி
- 11) மாப்பிள்ளையூரணி
- 12) மறவன் மடம்
- 13) மீளவிட்டான்
- 14) மேலத் தட்டப்பாறை
- 15) முடிவைத்தானேந்தல்
- 16) முள்ளக்காடு
- 17) முத்தையாபுரம்
- 18) சங்கரப்பேரி
- 19) சேர்வைக்காரன் மடம்
- 20) தெற்கு சிலுக்கன் பட்டி
- 21) திம்மராஜபுரம்
- 22) தூத்துக்குடி புறநகர்
- 23) உமரிக்கோட்டை
- 24) வடக்கு சிலுக்கன் பட்டி
- 25) வர்த்தக ரெட்டிப்பட்டி

II. கருங்குளம்

- 1) ஆலந்தா
- 2) ஆழிக்குடி
- 3) ஆழ்வார் கற்குளம்
- 4) ஆரம்பண்ணை
- 5) கல்லை நாயக்கன் பட்டி
- 6) கலியாலூர்
- 7) கால்வாய்
- 8) கருங்குளம்
- 9) கீழ்ப் புத்தனேரி
- 10) கீழ வல்லநாடு
- 11) கொங்கராயர் குறிச்சி
- 12) மணக்கரை
- 13) முத்தாலங்குறிச்சி
- 14) மு. கோவில்பத்து
- 15) கு. புதுக்கிராமம்
- 16) நாணற்காடு
- 17) பூவாணி
- 18) இராமாநுஜம் புதூர்
- 19) சிங்காத்தா குறிச்சி
- 20) செக்காரக்குடி
- 21) செய்துங்க நல்லூர்
- 22) சேர குளம்
- 23) தாதன் குளம்
- 24) தெற்குக் காரச்சேரி
- 25) வட வல்லநாடு
- 26) வடக்குக் காரச்சேரி
- 27) வல்லநாடு

- 28) வல்லகுளம்
- 29) வசவப்புரம்
- 30) விட்டிலாபுரம்
- 31) வி. கோவில்பத்து

III. திருவைகுண்டம்

- 1) அகரம்
- 2) அணியாபர நல்லூர்
- 3) ஆறுமுக மங்கலம்
- 4) கீழ்ப்பிடாசை
- 5) கே. வரதராஜபுரம்
- 6) கே. அப்பன் கோவில்
- 7) கொட்டாரக்குறிச்சி
- 8) இடையர் காடு
- 9) கொற்றசை
- 10) கோவாங்காடு
- 11) மஞ்சள் நீர் காயல்
- 12) மங்கலக் குறிச்சி
- 13) மார மங்கலம்
- 14) முக்காணி
- 15) நட்பாத்தி
- 16) பராக்கிரமபாண்டி
- 17) பத்மநாப மங்கலம்
- 18) பேரூர்
- 19) பழைய காயல்
- 20) சிவ களை
- 21) மூலக் கரை
- 22) சிறுத்தொண்டநல்லூர்
- 23) திருபராங்குசநல்லூர்
- 24) குளவாய்க்கால்
- 25) தோழப்பன் பண்ணை
- 26) திருப்புனியங்குடி
- 27) திருப்பணிச் செட்டிக்குளம்
- 28) உமரிக்காடு
- 29) வாழவல்லான்
- 30) வெள்ளூர்
- 31) ஆதிச்ச நல்லூர்

IV. ஆழ்வார் திருநகரி

- 1) தோமாங்குளம்
- 2) மேல ஆத்துார்
- 3) திருக்கமூர்
- 4) நாலுமாவடி
- 5) கருங்கடல்
- 6) குறிப்பாங்குளம்
- 7) மூக்குப்பேரி
- 8) புறையூர்
- 9) சேதுக்கு வாய்த்தான்
- 10) அங்கமங்கலம்
- 11) கேம்லாபாத்
- 12) குருக்காட்டூர்
- 13) குரங்கணி
- 14) சுச்சினாவினை
- 15) கருவேலம்பாடு
- 16) திருவேங்கடேசபுரம்

- 17) மீரான்குளம்
- 18) வரண்டியவேல்
- 19) சுகந்தலை
- 20) அழகப்புரம்
- 21) ராசபதி
- 22) ஆதிநாதபுரம்
- 23) மணவராய நத்தம்
- 24) கட்டாரிமங்கலம்
- 25) கடையனோடை
- 26) உடையார்குளம்
- 27) வெள்ளமடம்
- 28) அழகிய மணவாளபுரம்
- 29) புன்னகையல்
- 30) சேர்ந்த மங்கலம்

- 11) நெடுங்குளம்
- 12) படுக்கப்பத்து
- 13) பழங்குளம்
- 14) பள்ளக்குறிச்சி
- 15) பன்னம்பாறை
- 16) பெரிய தாழை
- 17) பிடானேரி
- 18) புதுக்குளம்
- 19) சாஸ்தாவி நல்லூர்
- 20) சுப்பராயர்புரம்
- 21) தாமரைமொழி
- 22) தச்சமொழி
- 23) பண்டாரபுரம்
- 24) புத்தன்தருவை

V. திருச்செந்தூர்

- 1) அம்மன்புரம்
- 2) காயாமொழி
- 3) மேலத் திருச்செந்தூர்
- 4) நல்லூர்
- 5) மூலக்கரை
- 6) மேலப்புதுக்குடி
- 7) பள்ளிப் பத்து
- 8) பிச்சி விளை
- 9) வீரபாண்டியன் பட்டணம்
- 10) வீரபாண்டியன் பட்டணம் (புற நகர்)
- 11) வீர மாணிக்கம்

VI. உடன்குடி

- 1) ஆதியாக்குறிச்சி
- 2) செட்டியாபத்து
- 3) குதிரை மொழி
- 4) லட்சுமிபுரம்
- 5) மாதவன் குறிச்சி
- 6) மெஞ்ஞானபுரம்
- 7) நயினாபத்து
- 8) நங்கைமொழி
- 9) பரமன் குறிச்சி
- 10) சீர் காட்சி
- 11) செம்மறிக்குளம்
- 12) சிறு நாடார் குடியிருப்பு
- 13) வெள்ளாளன் விளை
- 14) மானாடு தண்டு பத்து
- 15) வெங்கடராமானுஜபுரம்
- 16) குலசேகரன் பட்டணம்
- 17) மணப்பாடு

VII. சாத்தான்குளம்

- 1) அழகப்புரம்
- 2) அமுதுண்ணாக்குடி
- 3) அரவூர்
- 4) செட்டிக்குளம்
- 5) எழுவரைமுக்கி
- 6) கோமானேரி
- 7) கொம்பன் குளம்
- 8) கொம்மடிக்கோட்டை
- 9) முதலூர்
- 10) நடுவக்குறிச்சி

VIII கோவில்பட்டி

- 1) ஆவல் நத்தம்
- 2) அய்யாக்கோட்டையூர்
- 3) சத்திரப்பட்டி
- 4) சிதம்பரபுரம்
- 5) சின்னமலைக்குன்று
- 6) ஈராச்சி
- 7) இடைச்செவல்
- 8) இலுப்பையூரணி
- 9) இளம்புவனம்
- 10) கடலையூர்
- 11) கீழ் ஈரால்
- 12) கிளவிப்பட்டி
- 13) கொடுக்காம்பாறை
- 14) குலசேகரபுரம்
- 15) விலகம்பட்டி
- 16) மஞ்சநாயக்கன் பட்டி
- 17) இளாம் மணியாச்சி
- 18) மந்திரித்தோப்பு
- 19) மூப்பன் பட்டி
- 20) மேல ஈரால்
- 21) முடுக்கு மீண்டான் பட்டி
- 22) மீனாட்சிபுரம்
- 23) நாலாட்டின்புதூர்
- 24) பாண்டவர் மங்கலம்
- 25) செம்புதூர்
- 26) சிந்தலக்கரை
- 27) கரைக்காய்பட்டி
- 28) திட்டங்குளம்
- 29) சிவந்திப்பட்டி
- 30) தோணுகால்
- 31) தீர்த்தான்பட்டி
- 32) துறையூர்
- 33) உருளைக்குடி
- 34) ஊத்துப்பட்டி
- 35) வரதம்பட்டி
- 36) வில்லிச்சேரி
- 37) ஆர். வெங்கடேசபுரம்

IX. கயத்தாறு

- 1) அச்சங்குளம்
- 2) அகிலாண்டபுரம்
- 3) அய்யனார்ஊத்து
- 4) ஆகூர்

- 5) செட்டிக்குறிச்சி
- 6) சிதம்பராபுரம்
- 7) சிதம்பரம்பட்டி
- 8) கேதுரைச்சாமிபுரம்
- 9) காளாம்பட்டி
- 10) காமநாயக்கன்பட்டி
- 11) கன்னக்கட்டை
- 12) காப்புலிங்கம்பட்டி
- 13) கரடிகுளம்
- 14) கட்டாலங்குளம்
- 15) காலாங்கரைப்பட்டி
- 16) கொம்பம்பட்டி
- 17) குமரெட்டியாபுரம்
- 18) குப்பனாபுரம்
- 19) குருவாந்தம்
- 20) குருமலை
- 21) முடுக்கலாங்குளம்
- 22) பணிக்கர்குளம்
- 23) பன்னீர்குளம்
- 24) போடுபட்டி
- 25) புங்கவர்ந்தம்
- 26) ராஜாபுதுக்குடி
- 27) சன்னதுபுதுக்குடி
- 28) சிவஞானபுரம்
- 29) சோழபுரம்
- 30) சீவலப்பேரி
- 31) கே. சுப்பிரமணியபுரம்
- 32) தெற்கு இலந்தைக்குளம்
- 33) தெற்கு மயிலோடை
- 34) தெற்கு கழுகுமலை
- 35) திருமங்கலக்குறிச்சி
- 36) தீத்தாம்பட்டி
- 37) திருமலாபுரம்
- 38) கொட்டம்பட்டி
- 39) வசியங்குளம்
- 40) வடக்கு இலந்தைக்குளம்
- 41) வடக்கு வண்டாளம்
- 42) வானரமுட்டி
- 43) வெள்ளாளன் கோட்டை
- 44) வெங்கடேசபுரம்
- 45) தெற்கு வண்டாளம்

X. விளாத்திகுளம்

- 1) அருங்குளம்
- 2) அரியநாயகிபுரம்
- 3) அயன் பொம்மையாபுரம்
- 4) அயன் செங்கற்படை
- 5) வேட்பப்பட்டி
- 6) இனாம் சுப்பிரமணியபுரம்
- 7) ராமனாத்து
- 8) கழுகாசலபுரம்
- 9) கமலாபுரம்
- 10) குருவார்பட்டி
- 11) குளத்தூர்
- 12) கே.குமரெட்டியாபுரம்
- 13) கே.தங்கம்மாள்புரம்
- 14) கே. கந்தரேசுவரபுரம்
- 15) கீழ்விளாத்திகுளம்
- 16) கீழ் வைப்பார்
- 17) மந்திரிகுளம்

- 18) மார்த்தாண்டம்பட்டி
- 19) மேல்மாந்தை
- 20) பி. மீனாட்சிபுரம்
- 21) எம். சண்முகபுரம்
- 22) நமச்சிவாயபுரம்
- 23) நீராவிப் புதுப்பட்டி
- 24) நெடுங்குளம்
- 25) படர்ந்தபுளி
- 26) பிள்ளையார் நத்தம்
- 27) பேரிலோவன்பட்டி
- 28) ஆத்தங்கரை
- 29) பூசலூர்
- 30) புளியங்குளம்
- 31) பெரியசாமிபுரம்
- 32) சக்கம்மாள்புரம்
- 33) குரங்குடி
- 34) தெற்கு வேம்பார்
- 35) சிவஞானபுரம்
- 36) சித்துவ நாயக்கன்பட்டி
- 37) சக்கனாபுரம்
- 38) த. சுப்பையாபுரம்
- 39) தரைக்காட்டுபுரம்
- 40) தத்தனேரி
- 41) வேம்பார்
- 42) வைப்பார்
- 43) வேலிடுபட்டி
- 44) வீரபாண்டியபுரம்
- 45) விருசம்பட்டி
- 46) வில்வ மரத்துப்பட்டி
- 47) வெள்ளையம்மாள்புரம்
- 48) வள்ளிநாயகிபுரம்
- 49) ஜமீன் செங்கற்படை
- 50) ஜமீன் கரிசல்குளம்
- 51) ஜமீன் கோடாங்கிப்பட்டி

XI. புதூர்

- 1) அயன் கரிசல்குளம்
- 2) அயன் ராஜாப்பட்டி
- 3) அயன் வடமலாபுரம்
- 4) பூதலப்புரம்
- 5) துரைச்சாமிபுரம்
- 6) இனாம் அருணாசலபுரம்
- 7) என். ஜெகவீரபுரம்
- 8) காடன்குடி
- 9) கந்தசாமிபுரம்
- 10) கருப்பூர்
- 11) கவுண்டன்பட்டி
- 12) கீழ் அருணாசலபுரம்
- 13) கீழ் கரந்தை
- 14) கீழ் நாட்டுக்குறிச்சி
- 15) இலட்சுமிபுரம்
- 16) மணியக்காரன் பட்டி
- 17) மாசார் பட்டி
- 18) மாவிலோடை
- 19) மாவில்பட்டி
- 20) மாதவப்பேரம்
- 21) மேலக்கரந்தை
- 22) மேல் அருணாசலபுரம்
- 23) மேலக் கல்லூரணி
- 24) மாட்டா வடமலாபுரம்

- 25) மெட்டில் பட்டி
- 26) முத்தையாபுரம்
- 27) முத்துசாமிபுரம்
- 28) முத்துலாபுரம்
- 29) மேல நம்பி புரம்
- 30) நாகலாபுரம்
- 31) இராமச்சந்திரபுரம்
- 32) பட்டி தேவன் பட்டி
- 33) சில்வ நாயக்கன் பட்டி
- 34) சங்கரலிங்கபுரம்
- 35) சிவலார்பட்டி
- 36) கைக்கோட்டை
- 37) சென்னம்பட்டி
- 38) சென்னமரெட்டிப்பட்டி
- 39) வெம்பூர்
- 40) வெளவாத்தொத்தி
- 41) வீரப்பட்டி
- 42) வாதலக்கரை
- 43) வேடப்பட்டி
- 44) தாப்பாத்தி

- 39) கொத்தாளி
- 40) மலைப்பட்டி
- 41) மருதன் வாழ்வு
- 42) மேலப்பாண்டியாபுரம்
- 43) முறம்பன்
- 44) ஓணமாக்குளம்
- 45) ஓட்ட நத்தம்
- 46) பாரைக்குட்டம்
- 47) பரிலலிக்கோட்டை
- 48) சங்கப்பட்டி
- 49) சில்லாங்குளம்
- 50) தென்னம்பட்டி
- 51) ஆரைக்குளம்
- 52) எஸ். கைலாசபுரம்
- 53) கீழ் முடிமன்
- 54) ஓட்டப்பிடாரம்
- 55) புதியம்புத்தூர்
- 56) ஜம்புலிங்கபுரம்
- 57) குலசேகர நல்லூர்
- 58) இராஜாவின் கோவில்
- 59) சில்லா நத்தம்
- 60) சாமி நத்தம்
- 61) தெற்கு வீர பாண்டிய புரம்

XII. ஓட்டப்பிடாரம்

- 1) அகிலாண்டபுரம்
- 2) ஆதலூர்
- 3) சந்திரகிரி
- 4) கே. தளவாய்புரம்
- 5) பிதுரைச்சாமிபுரம்
- 6) எப்போதும் வென்றான்
- 7) கவர்னர் கிரி
- 8) ஜெகவீரபாண்டியபுரம்
- 9) காட்டு நாயக்கன்பட்டி
- 10) கீழ் அரசடி
- 11) கொல்லம்பரம்பு
- 12) கீழ் மங்கலம்
- 13) குமரெட்டியாபுரம்
- 14) குறுக்குச்சாலை
- 15) குதிரைக்குளம்
- 16) மீனாட்சிபுரம்
- 17) மேல அரசடி
- 18) முள்ளூர்
- 19) நாகம்பட்டி
- 20) பசுவந்தனை
- 21) கேசண்முகபுரம்
- 22) தருவைக்குளம்
- 23) தெற்கு கல்மேடு
- 24) வள்ளிநாயகிபுரம்
- 25) வாலசமுத்திரம்
- 26) வேடநத்தம்
- 27) வேப்பலோடை
- 28) வெள்ளாரம்
- 29) பட்டிமருதூர்
- 30) பாஞ்சாலங்குறிச்சி
- 31) புதூர் பாண்டியாபுரம்
- 32) அக்கா நாயக்கன் பட்டி
- 33) இளவேலங்கால்
- 34) கலப்பைப்பட்டி
- 35) கீழ்க்கோட்டை
- 36) கொடியன்குளம்
- 37) மணியாச்சி
- 38) கொல்லங்கிணறு

பேரூராட்சிகளின் பெயர்ப்பட்டியல்

பேரூராட்சியின் பெயர்:

- 1) ஆழ்வார் திருநகரி
- 2) ஆறுமுகனேரி
- 3) ஆத்தூர்
- 4) ஏரல்
- 5) காயல்பட்டணம்
- 6) திருச்செந்தூர்
- 7) கானம்
- 8) பெருங்குளம்
- 9) தென்திருப்பேரை
- 10) திருவைகுண்டம்
- 11) உடன்குடி
- 12) சாத்தான்குளம்
- 13) சாயர்புரம்
- 14) எட்டையாபுரம்
- 15) கமுகுமலை
- 16) கடம்பூர்
- 17) கயத்தாறு
- 18) புதூர்
- 19) விளாத்திகுளம்
- 20) நாசரேத்

தூத்துக்குடி மாவட்டம் நகராட்சிகள்

- 1) தூத்துக்குடி
- 2) கோவில்பட்டி

தூத்துக்குடி மாவட்டம் நகரியங்கள்

- இல்லை-

GAZETTEER WRITING IN TAMIL NADU

Dr. K.S.K. Velmani

Editor

District Gazetteers of Tamil Nadu

Tamil Nadu Archives and Historical Research Centre

Chennai - 600 008

“MANUALS” and “GAZETTEERS” on the districts of the then Madras Presidency and the present Tamil Nadu written in 1860s and after, now constitute very indispensable secondary sources for the contemporary and the past socio, politico and economic history of Tamil Nadu. ‘Gazetteer’ is defined by the lexicons as geographical dictionary describing the people, history, socio-economic life, geography, topography, flora, fauna etc. of a country or a region. In this connotation, the Gazetteer writing in Tamil Nadu may be traced back to the Sangam Age as the literature describe many places in Tamil country, its people, social life, fauna, flora etc. besides the main theme of the respective literature.

History of Gazetteer Writing

Gazetteer writing in India in the present form is a British legacy, though there are GAZETTEERS, like information in some of the Tamil literature, accounts of the foreign scholars who visited Tamil Nadu in the early years after Christ.

When Tamil Nadu came into the folds of English East India Company politically and the Madras Presidency was formed, the Presidency was divided into larger administrative divisions called districts between 1785 and 1802 and each of them was left under a British Officer called Collector, who was responsible for tax collection and general administration.

The British officials felt the absence of authentic literature in English to know about the districts under their jurisdiction. Dr. Francis Buchanan is a pioneer in Gazetteer compilation as he was appointed by Lord Wellesly, immediately after the acquisition of Mysore country, to conduct a socio-economic survey of the acquired territory. He did his survey and published his magnum opus “A Journey from Madras through the countries of Mysore, Canara and Malabar” in 1807 in three monumental volumes.

The Secretary of State for India at London encouraged the British Government in India to prepare an All India Gazetteer. Walter Hamilton wrote the first Gazetteer for India in 1815. Later, in 1820, he had brought revised edition in two volumes. In 1828, he further improved the Gazetteer and called it *East India Gazetteer*. Montgomery Martin published his book *Eastern India* in three

volumes in 1838 including the information collected by Dr. Buchchanan and Walter Hamilton. In 1844, Edward Thurston published the "*Gazetteer of the Territories*" under the government of the Viceroy of India and the Native States in the continent of India. This Gazetteer was published in two volumes. In 1854, the Gazetteer was revised with additional information and published in four volumes. In all the above works, the Presidency has been dealt with. In 1879, the Secretary of State for India approved the publication of *Imperial Gazetteer* and W.W. Hunter, the then Director General of Statistics to the Government of India was commissioned for the purpose and between 1885 and 1887, he brought out the *Imperial Gazetteer of India*, in nine volumes. Later he revised the Gazetteer and issued them in fourteen volumes. Under Lord Curzon's rule, the Gazetteer was further revised between 1907 and 1909 and published in 25 volumes. In the Imperial Gazetteer, district wise information about the Madras Presidency was given.

Nelson's Madura Manual

Government of Madras took a decision by 1862 to bring out Manuals for each district. The compilation was entrusted with the district collector or other suitable district level officials. The Government did not prescribe any outline or area of coverage of the Manuals and each author was free to choose their style. Then the Presidency had 21 districts and the first Manual written was on Madurai district by J.H. Nelson called "*Madura Manual*" in 1868. By 1879, only six districts had the Manuals. A few Manuals published were exceptionally scholarly work. The manuals were prepared with the devoted assistance of all the Government officials. The native officials in the collectorate with higher erudition in Tamil and local history assisted the authors of the Manual to a larger extent in studying the local sources. Between 1868 and 1895, ten District Manuals were prepared. They were for the composite districts of South Arcot. - (J.H. Garstin, 1878), - Tiruchirappalli (Lewis Moor, 1878), Chengalpattu (C.S. Grole, 1879), Tirunelveli (A.J. Stuart, 1879), The Nilgiris (H.B. Grigg, 1880), North Arcot, (Arthur F. Cox, 1881), Salem (H. Lefanu, 1883), Thanjavur (T.V. Rao, 1883) and Coimbatore (P.A. Nicholson, 1887), H.H. Stuart brought out the revised edition of North Arcot Manual in 1895. On the lines of the District Manuals, the native Chieftains of Ramnad and Pudukkottai had also brought out Manuals of their country through eminent scholars.

The Preparation of the Manual was a pioneering venture started by the Government of Madras. No other provincial government during that period ever had an idea of preparing such literature about the districts. The Manuals of the Madras Presidency were the harbingers of the Imperial Gazetteer conceived at a later period.

In 1879, W.W. Hunter was the editor of the Imperial Gazetteer. He suggested the simultaneous preparation of Gazetteers for the district of the Presidencies. He recommended the appointment of Special Officers for each Presidency for writing district Gazetteers. The Madras Presidency though not appointed special officer for Gazetteers, changed the nomenclature from 'Manuals' to 'Gazetteers'. They continued to be prepared by the district officials.

From 1906 to 1918, seven district gazetteers were published for the districts of Madurai (W. Francis, 1906), Thanjavur (F.R. Hemingway, 1906), South Arcot (W. Francis), Tiruchirappalli (F.R. Hemingway, 1907), the Nilgiris (W. Francis, 1908), Tirunelveli (H.R. Pate 1917), Salem (F.J. Richards, 1918).

These Gazetteers were written adopting uniform outline and chapterisation. Most of the portions in the 'Manuals' relevant were included in the Gazetteers verbatim or in revised version. But, the Gazetteers could not be published for all the districts. The districts of North Arcot, Coimbatore, Chengalpattu, Ramanathapuram which came into existence in 1911 did not have Gazetteers.

In 1930s statistical supplements for the Gazetteers as Vol. II were published. They were mostly edited by C.A. Souter, the then Commissioner of Land Revenue with the help of K.N. Krishnaswami Ayyar as Assistant Editor.

These second volumes of the Gazetteers furnish statistical particulars, additional information, deletion in the first volume etc.

One of the notable omissions in the Manuals and the Gazetteers are the failure to document the Freedom Movement in the districts. It might be included either under chapter on: "HISTORY" or "LAW AND ORDER". The Editors stopped the History chapter at the British occupation of the districts. Though written by the British nationals or loyalists to the British Government, mostly 'objectivism' is seen in the compilation, except the omission of recording people's sentiments, their loyalty to the Government and their movement against the Government.

After Independence

Dr. B. S. Baliga, the then Curator of the Tamilnadu Archives (Madras Record Office then) felt in 1954 that the socio-economic and political changes in the district should be in the Gazetteers.

He schemed out a plan and started revising the District Gazetteers in the name of *Handbook of the Districts*. Before his premature death in 1957, he had revised the District Gazetteers of Thanjavur, Madurai, South Arcot and Coimbatore by using archival materials. He incorporated, in the new Gazetteers, much of the material found in the old Manuals and Gazetteers and added a few significant chapters like Nationalism and Independence.

Government of India Gazetteer

Government of India proposed to revise the District Gazetteers of the country in the light of the entirely changed situation after Independence. The Government, however, felt that the district gazetteers should not be merely a book for the guidance of the administrators, but also serve the purpose of an authentic reference book on the district for the public and the scholars.

The Government of India included the project of the Revision of the District Gazetteers in the Centrally sponsored schemes in the second and third Five Year Plan and directed the organisational net work for the compilation of the Gazetteer. The scheme was under the supervision of the Ministry of Education, Government of India. There were Gazetteer units at New Delhi for writing India Gazetteer and at each State Headquarters for writing Gazetteers for the districts of the States. The Central Government also prescribed uniform chapter outline for each chapter and draft pattern for district gazetteers. The scheme came to be implemented from the year 1967. In Tamil Nadu, the office of the State Editor was created in 1961.

Since 1974, the Gazetteer preparation has become the sole responsibility of the State Government.

The post of Editor is now held by Dr. K.S.K. Velmani and he is assisted by six Assistant Editors in bringing out District Gazetteers.

The Gazetteer work is supervised by the Commissioner of Archives and Historical Research and by a Monitoring Committee constituting the Secretary to Government, Higher Educational Department, Secretary to Government, Revenue Department, Commissioner of Revenue Administration, Professor and Head of the Department of History, Madras University as Members with the Commissioner of Archives as the Member-Secretary.

After the merger of Gazetteer section with Tamil Nadu Archives, the District Gazetteer so far published were on Pudukkottai (1983), Dharmapuri (1995), Kanniyakumari (1995) and the Nilgiris (1996). Gazetteers for the pre-bifurcated districts of Chengalpattu and Tiruchirappalli are under printing.

For Tirunelveli district, the draft Gazetteer is ready to be sent to the Government for approval. Material Collection are in progress in respect of Tuticorin District Gazetteer.

Various methods are explored in gathering materials for Gazetteer writing, so that, authentic details are furnished and omitting none, as far as possible. One such method is conduct of Seminar which enables congregation of scholars and dissemination of thoughts and facts. A maiden attempt, on this aspect, was made in preparing the Tirunelveli District Gazetteer. When the outcome was so encouraging, it was decided to adopt the method for other Districts too. Hence, the decision to have a Seminar here in Tuticorin in Connection with the preparation of the Tuticorin District Gazetteers.

நிலவில் மலர்ந்த முல்லை

சீவகசிந்தாமணியை நான் முதன்முறை ஆராய்ந்து பதிப்பித்து வருகையில் (1887-இல்) அதிலுள்ள மேற்கோள்கள் இன்ன இன்ன நூலிலுள்ளன வென்று கவனித்தேன்; அப்பொழுது பல பழைய தமிழ்நூல்களைப் பற்றி அறிந்தேன். பத்துப்பாட்டென்று ஒரு தொகைநூல் உண்டென்பதும் அது திருமுருகாற்றுப்படை முதலிய பத்துத் தனிநூல்களை உடையதென்பதும் நாளடைவில் தெரியவந்தன. அதனால், பத்துப்பாட்டைத் தேடிப் பெற்று ஆராய வேண்டுமென்ற ஆவல் உண்டாயிற்று. பல நண்பர்களுடைய உதவியால் பத்துப்பாட்டின் ஏட்டுப்பிரதிகள் சில கிடைத்தன. ஆனாலும் அவற்றில் பத்துப் பாட்டுக்களும் இல்லை. இருந்த பாட்டுக்களும் தனியே மூலமில்லாமல் உரை மட்டும் உள்ளனவாகவும், இடையிடையே குறைந்தனவாகவும் இருந்தன; உள்ள பகுதிகளும் திருத்தமாக இல்லை. ஆகையால் மேலும் மேலும் பத்துப்பாட்டுப் பிரதிகளைத் தேடிவந்தேன்.

நான் கும்பகோணம் காலேஜில் வேலைபார்த்து வந்த அக்காலத்தில் விடுமுறைகளில் வெளியூர்களுக்கு இதன் பொருட்டுப் பிரயாணம் செய்து வருவதுண்டு.

ஒரு சமயம் ஆவணியவிட்டத்தோடு தொடர்ந்து ஒரு வாரம் விடுமுறை கிடைத்தது. திருநெல்வேலிப் பக்கத்திற் பரம்பரை வித்துவான்களுடைய வீடுகளில் தேடினால் சுத்தமான பிரதிகள் கிடைக்கக் கூடுமென்று எண்ணியிருந்தேன். ஆதலின் அவ்விடுமுறையில் திருநெல்வேலிக்கும் ஆழ்வார் திருநகரி முதலிய ஊர்களுக்கும் சென்றுவர நிச்சயித்து அங்கங்கேயுள்ள சில அன்பர்களுக்கு நான் வருவதை எழுதியிருந்தேன்

தமிழ்த் தாத்தா உவே. சாமிநாதய்யர் தமது ஏடு தேடும் முயற்சியில் சிதம்பரனார் மாவட்டத்திலுள்ள ஆழ்வார்திருநகரி என்ற வைணவத் தலத்தில் சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றான "பத்துப்பாட்டு" ஒலைச் சுவடியில் கண்டெடுத்த செத்தியை "நல்லுரைக்கோவை" என்ற நூலில் மிகவும் சுவைபடக் கூறியுள்ளார்.

பிறகு கைலாசபுரத்தில் இருந்த வக்கீலும் ஐனோபகாரியுமாகிய அன்பர் ஸ்ரீ ஏ. கிருஷ்ணசாமி ஐயரென்பவரது வீடு சென்றேன். அவர் மிக்க அன்போடு, "எப்போது வந்தீர்கள்? நீங்கள் வருவதை முன்பே தெரிவிக்கக் கூடாதா?" என்று சொல்லி உபசரித்து உணவுமுதலிய செளகரியங்களைச் செய்வித்தார். ஆழ்வார் திருநகரிக்குப் போய் அங்கேயுள்ள கவிராயர்கள் வீடுகளில் ஏடு தேடுவதற்கு வந்த என் கருத்தை அவரிடம் நான் தெரிவித்தேன். அவர், "நீங்கள் சிறிதும் கவலைப் படவேண்டாம். என்னுடைய நண்பரும் வக்கீலுமாகிய சுப்ராய முதலியாரென்பவர் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இருக்கிறார். அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதித் தருகிறேன். உங்களுக்கு வேண்டிய அனுகூலங்களையெல்லாம் அவர் செய்துகொடுப்பார்" என்று கூறினார். பிறகு ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்கு ஒருவண்டி ஏற்பாடு செய்து கொடுத்து என்னை அனுப்பினார்.

அங்கங்கே ஸ்ரீ வைகுண்டம் போய்ச் சேர்ந்து வக்கீல் சுப்பராயமுதலியாரைக் கண்டேன். அவர் மிக்க அன்போடு உபசரித்துப் பேசினார். தம்மால் இயன்ற உதவிகளையெல்லாம் செய்வதாக வாக்களித்தார். பிறகு அவருடன் அங்கிருந்து அருகிலுள்ள ஆழ்வார் திருநகரிக்குச் சென்றேன். நான் கடிதம் அனுப்பியிருந்த ஆழ்வார்திருநகரி அன்பர்கள் என் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தனர். அப்போது திருவாவடுதுறை மடத்து அதிபர்களாக இருந்த ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகரவர்கள் அவ்வூர் மடத்திலுள்ள காரியஸ்தருக்கு என்னைக் கவனித்துக்கொள்ளும்படி உத்தரவு செய்திருந்தார்கள். அவர்கள் யாவரும் முயன்று கவிராயர்கள் வீட்டிலுள்ள சுவடிகளையெல்லாம் தேடி எடுத்து நான் வந்தவுடன் பார்க்கத்தக்க நிலையில் வைத்திருந்தனர்.

நான் முதலில் லக்ஷ்மண கவிராயரென்ற ஒருவருடைய வீட்டிற்குப் போனேன். அவர் மிகவும் சிறந்த வித்துவானாகிய தீராதவினைதீர்த்த திருமேனி கவிராயரென்பவருடைய பரம்பரையினர். அவர் வீட்டில் ஆயிரக் கணக்கான சுவடிகள் இருந்தன. பல பழைய நூல்களும், இலக்கணங்களும், பிரபந்தங்களும்,

புராணங்களும் இருந்தன. எல்லாவற்றையும் பிரித்துப் பிரித்துப் பார்த்துவந்தேன். நான் தேடிவந்த பத்துப்பாட்டு மட்டும் கிடைக்கவில்லை; ஒரு சுவடியில் மூவாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட 'ஜாப்தா' இருந்தது. அதிற் கண்டவற்றுள் பத்துப்பாட்டின் முதல் ஏழு பாடல்களுள்ள பிரதியின் பெயர் ஒன்று. ஊரைவிட்டுப்பறப்பட்டது முதல் அனுகூலமான செய்தி யொன்றையும் பெறாமல் தளர்ச்சியடைந்திருந்த என் மனத்தில் அப்பொழுது சிறிது ஊக்கம்பிறந்தது. அந்தச் சுவடிக் குவியல்களிலே பத்துப்பாட்டு அகப்படக் கூடுமென்றே நம்பினேன்.

மூன்று நாட்கள் ஆழ்வார் திருநகரியில் இருந்தேன். வந்த முதல்நாள் ஆவணியவிட்டம். ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் இருந்த பள்ளிக்கூடப் பரிசோதகரும் என் நண்பருமாகிய சிவராமையரென்பவருடைய வீட்டில் தங்கியிருந்தேன். ஒவ்வொருநாளும் லக்ஷ்மண கவிராயர் வீட்டில் ஏடு பார்ப்பதும் இடையிலே சில சமயங்களில் தாயவலந்தீர்த்த கவிராயர், அமிர்த கவிராயர் முதலிய வேறு கவிராயர்கள் வீடுகளிலுள்ளவற்றைப் பார்ப்பதும் என்னுடைய வேலைகளாக இருந்தன. மும்பது கவிராயர்கள் வீடுகளில் தேடினேன். லக்ஷ்மண கவிராயர் வீட்டிலுள்ள ஏடுகள் எல்லாவற்றையும் பார்த்தேன். பத்துப்பாட்டு அகப்படவில்லை. இது நான் புறப்பட்ட காலத்து ஏற்பட்ட சகுனங்களின் பயன் என்றெண்ணி வருந்தினேன்; என் உள்ளம் சோர்ந்தது.

அப்பொழுது லக்ஷ்மண கவிராயர், “எங்கள் வீட்டில் அளவற்ற ஏடுகள் இருந்தன. எங்கள் முன்னோர்களில் ஒரு தலைமுறையில் மூன்று சகோதரர்கள் இருந்தார்கள்; அவர்களில் ஒருவர் இறந்துவிட்டனர். அவருடைய மனைவியாரின் பிறந்தகம் தச்சநல்லூர். தம் புருஷர் இறந்தவுடன் அவர்கள் தச்சநல்லூர் சென்றுவிட்டார்கள். போகும்போது இங்கிருந்து சுவடிகளையெல்லாம் பாகம் பண்ணி மூன்றில் ஒரு பகுதியை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்களாம்” என்றார். “பத்துப்பாட்டும் அந்தச் சுவடிகளோடு தச்சநல்லூருக்குப் போயிருக்க வேண்டும், சரி; இவ்வளவு சிரமப்பட்டும் பயனில்லாமற் போயிற்றே!” என்று வருந்தி நான் கூறினேன்.

அவர் திடீரென்று எதையோ நினைத்துக்கொண்டு, “ஒரு விஷயம் மறந்துவிட்டேன்; இவ்வூரில் என்னுடைய மாமனார் இருக்கிறார். தேவபிரான்பிள்ளை யென்பது அவர் பெயர். அவருக்கும் எனக்கும் இப்பொழுது மனக்கலப்பில்லை. என்னுடைய வீட்டிலிருந்த வேலைக்காரன் ஒருவன் சில சுவடிகளைக் கொண்டுபோய் அவரிடம் கொடுத்துவிட்டான். அவரிடம் நீங்கள் தேடும் புஸ்தகம் இருக்கிறதாவென்று பார்க்கச் செய்யலாம். ஆனால் நான் அவரோடு பழகுவதை இப்போது நிறுத்திவிட்டேன்” என்றார்.

“அவற்றையும் பார்ப்போம். தாங்கள் மட்டும் தயை செய்யவேண்டும். எனக்காகவும் தமிழுக்காகவும் மனஸ்தாபத்தை மறந்துதாங்களே அவர் வீட்டில் இருப்பவற்றை வாங்கித் தரவேண்டும்; என்னை வரச்சொன்னாலும் உடன் வருவேன்” என்று நான் அவரைக்கேட்டுக் கொண்டேன்; அருகிலுள்ளவர்களும் சொன்னார்கள். கவிராயர் அங்ஙனமே செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டார்.

ஏடுகளைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்துக் கையும் மனமும் சோர்ந்து, அவ்வூரில் ஸப்ரிஜிஸ்திராராக இருந்த இராமசாமி ஐயரென்பவர் வீட்டுக்குப் போனேன். இரவு அவர் வீட்டிற் போஜனம் செய்துவிட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்தேன். அவ்வூரிலுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவப் பெரியார் சிலர் நான் விரும்பியபடி திவ்யப் பிரபந்தத்திலுள்ள சில பாசரங்களின் பழைய வியாக்கியானங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். நான்மிக்க விருப்பத்துடன் கேட்டு மகிழ்ந்தேன். இயல்பாகவே அவ்வியாக்கனங்களைக் கேட்டு அடையும் முழு மகிழ்ச்சியும் எனக்கு அப்பொழுது உண்டாகவில்லை. அதற்குக் காரணம் அவற்றைச் சொன்னவர்களது குறையன்று; என் உள்ளத்துக்குள்ளேயிருந்த, பத்துப்பாட்டு அகப்படவில்லையே! என்ற கவலையே.

இப்படி இருக்கையில், அன்று ஏதோ விசேஷமாதலின் திருவீதியில் பெருமானும் சடகோபாழ்வாரும் எழுந்தருளினார்கள்; ஆழ்வார் அவதரித்த திவ்யதேசம் அவ்வூரென்று நான் சொல்வதுமிகை; நானும் பிறரும் எழுந்து தரிசனம் செய்தோம். நான் வணங்கினேன். பட்டர்கள் சந்தனம் புஷ்ப மாலை முதலியவற்றை அளித்தார்கள். எல்லோருடைய அன்பும் ஒருமுகப்பட்டு அத்தகைய மரியாதைகளை நான் பெறும்படி செய்தது. அப்பொழுது நம்மாழ்வார் திருக்கோலத்தைத் தரிசித்தேன்; அவரைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! தமிழ் வேதம் செய்தவரென்று தேவரீரைப்பாராட்டுகின்றார்கள். தேவரீருடைய ஊருக்குத் தமிழ் நூலொன்றைத் தேடி வந்திருக்கிறேன். தமிழுக்குப் பெருமையருளும் தேவரீருக்கு நான் படும் சிரமம் தெரியாததன்றே! நான் தேடி வந்தது கிடைக்கும்படி கருணை செய்யாமல் இருப்பதுநியாயமா!” என்று சொல்லிப் பிரார்த்தித்தேன். உள்ளம் அயர்ந்து போய், ‘இனிமேல் செய்வது ஒன்றும் இல்லை’ என்றமுடிவிற்கு வந்தமையினால் இங்ஙனம் பிரார்த்தனை செய்தேன்.

பெருமானும் ஆழ்வாரும் அவ்விடத்தைக் கடந்து அப்பால் எழுந்தருளினார்கள். உடனே நாங்கள் திண்ணையில் வந்து அமர்ந்தோம். நிலா ஒளி நன்றாக வீசியது. அப்பொழுது லக்ஷ்மண கவிராயர் எதையோ தம் மேலாடையால் மறைத்துக்கொண்டு மிகவும் வேகமாக எங்களை நோக்கி வந்தார். திருக்கோயிலில்

பிரசாதங்களைப் பெற்று அவற்றை மறைத்துக்கொண்டு வருகிறாரென்று நான் நினைத்தேன். வந்தவர், “இந்தப் புஸ்தகத்தைப் பாருங்கள்; இந்த ஒன்றுதான் என் மாமனாரிடம் இருக்கிறது; பார்த்துவிட்டுத் திருப்பி அனுப்பிவிடுவதாகச் சொல்லி வாங்கி வந்தேன்” என்று கூறி மேல்வஸ்திரத்தால் முடியிருந்த சுவடியை எடுத்தார். அவர் என்னிடம் கொடுப்பதற்கு முன்பே ஆத்திரத்தால் நான் அதனைப் பிடுங்கினேன். மேலே கட்டியிருந்த கயிற்றை அவிழ்த்து அந்த நிலாவின் ஒளியிலேயே பிரித்தேன். சட்டென்னு முல்லைப் பாட்டு என்ற பெயர் என் கண்ணிற் பட்டது. நிலவில் மலர்ந்த அம்முல்லையினால் என் உள்ளம் மலர்ந்தது. எனக்கு உண்டான சந்தோஷத்திற்கு எல்லையில்லை. மிகவும் விரைவாக முதலிலிருந்து திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தேன். ஆரம்பத்தில் திருமுருகாற்றுப்படை, அப்பால் பொருநராற்றுப்படை, அதன்பின் சிறுபாணாற்றுப்படை - இப்படி நெடுநல்வாடை முடிய ஏழு பாட்டுக்கள் இருந்தன. ஒவ்வோர் ஏட்டையும் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்க்கையில் என்னையே மறந்துவிட்டேன். சந்தோஷ மிகுதியினால் அப்பொழுது என் வாயிலிருந்து வந்த வார்த்தைகள் அருகிலிருந்தவர்களுக்குப்பொருள் பட்டிரா. அந்தச் சமயத்தில்மட்டும் என்னை யாரேனும் புதிதாகப் பார்த்திருந்தால் எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருப்பதாகவே கருதியிருப்பார்; என்னுடைய மனஉணர்ச்சி அவ்வளவு தீவிரமாக இருந்தது.

“ஆழ்வாரைப் பிரார்த்தித்தது வீண்போகவில்லை. அவர் கண்கண்ட தெய்வமென்பதில் ஐயமேயில்லை” என்று அருகிலிருந்தவர்களிடம் கூறினேன். அன்று இரவு முழுவதும் சந்தோஷ மிகுதியினால் எனக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. மறுநாட் காலையில் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று பெருமானையும் ஆழ்வாரையும் தரிசித்து அர்ச்சனை செய்வித்து, “இப்படியே நான் நினைத்த காரியங்களுக்கெல்லாம் அனுகூலம் செய்தருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்துவிட்டு வந்தேன்.

அப்பால், ஊற்றுமலை ஐயன்தாராகிய ஹிருதயாலய மருதப்பத்தேவருக்குக் கொடுக்கும் பொருட்டு ஊரிலிருந்து கொண்டுபோயிருந்த சீவக சிந்தாமணிப் புஸ்தகத்தையும் வேறு சிலபுஸ்தகங்களையும் லக்ஷ்மண கவிராயருக்குக் கொடுத்தேன். அங்கே கிடைத்த ஐங்குறு நூற்றின் பழைய உரையுள்ள குறை ஏட்டுப்பிரதி ஒன்றையும் பதிற்றுப்பத்து, புறப்பொருள்வெண்பாமாலையாகிய இரண்டையும் பத்துப்பாட்டோடுபெற்றுக்கொண்டு முக்கியமானவர்களிடமெல்லாம் விடைபெற்று வேறு சில ஊர்களிலுள்ள கவிராயர்கள் வீடுகளிலிருந்து ஏடுகளையும் பார்த்துக் கொண்டு திருநெல்வேலி சென்றேன்.

கைக்கூலி

இசுலாமியத் தமிழ் இலக்கியம் ஓர் அறிமுகம் என்ற நூலில் இடம்பெற்றுள்ள “இஸ்லாமியத் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் ஒருகண்ணோட்டம்” என்ற தலைப்பில் புலவர் செ. இராசு எழுதியுள்ளகட்டுரையில் காயல்பட்டினத்தில் உள்ள பின்வரும் கல்வெட்டு இடம்பெற்றுள்ளது.

காயல்பட்டினம் கொடிமர சிறுநயினாப்பள்ளிக் கல்வெட்டு

“கிசரத்து 9-1 கொல்லம்..... கார்த்திகை மாதம் 5ஆம் தேதி காயற்பட்டனத்திலிருக்கும் முஷ்லிமாகிய ஊரவர்கள் சகலருமே ஒத்த சம்மத பத்திர நாமா என்வென்றால் நம்மளில் இதுமுன் மாப்பிள்ளை மார்களுக்குக் கைக்கூலி சீதனம் 150; 200; 250; 300; 350; 400 இம்மட்டில் வாங்கிக் கலியாணம் முடிக்கிறபடியினாலே யிந்ததப்படி பேசிக் குடுத்த பேர்களும் வருத்தப்பட்டு அதுனாலே குமர்க் கலியாணம் முடியாமல் அநேகம் குமர்களிருப்பதினாலேயும் ஏழை எளியதுக நடப்பு மனிதர்களும் குமர்கள் வைத்துக்கொண்டு அனேகங் கஷ்டப்படுகிறதுனாலேயும் கைக் கூலி உசந்ததிலே மொத்தத்தில் உட்பட்டு நடப்பான பேர்களிடத்தில் குமர்இருக்கப்..... களில் அதிக கைக்கூலி குடுக்குறதையிட்டு அந்த இடத்தில் கைக்கூலி வாங்கிக் கலியாண முடிக்கிறபடியினாலேயும் இப்படிப்பல விதமாய்க் குமர் இருந்து போறதுனாலேயும் அனேகங் குமர்கள் கலியாண முடியாமல் இருப்பதுனாலேயும் னாமெல்லோரும் ஒத்துமைப்பட்டுப் பொருத்தமாய்க் கைக்கூலிசீதனம் பொருந்த எழுதிக்கொண்டது. மாப்பிள்ளைக்கு கைக்கூலிபணம் 71 பெண்ணுக்குச் சீதனம் உடமை 30 யிந்தப்படிக்கு வாங்குகிற மாப்பிள்ளைக்குக் கைக்கூலி குடுத்துக் கலியாணம்.....அசல் பத்திரம்..... வசம் இருக்குது. அப்துல் காதிரு அவககுமாரர் உமறு சாகிபு அவக முயற்சியால் இந்தக்.....”

உலகு புகழ் அஃகசாலை

அஃகசாலை என்பது தங்கச்சாலை என்ற பொருளில் பண்டைக்காலத் தமிழ் மக்கள் பயன்படுத்தி வந்தனர். அஃகசாலை என்பது காச நாணயம் அடிக்கும் இடம். நமது நாட்டிலுள்ள சென்னைமாநகரில் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியார் 18ஆம் நூற்றாண்டில் காசடித்து வந்தனர். காசடிக்கப்பட்டு வந்த தெருவைத் தங்கசாலைத் தெரு என்று அழைத்து வந்தனர்; இன்றும் அத்தெருப்பெயர் மாற்றம் பெறாது சென்னையில் தங்கசாலைத் தெரு

(Mint Street) ஆக இருந்து வருகிறது. அதைப்போல கொற்கையில் காசடிக்கப்பட்டுவந்த இடத்திற்கு அஃகசாலை என்று அழைக்கப்பட்டு வந்தது. கொற்கைப்பட்டினம் அழிந்துவிட்டது. அஃகசாலையும் அஃகசாலைத் தெருவும் அவை இருந்த இடத்தெரியாது அடியோடு அழிந்துவிட்டன; எனினும் அத்தெருவில் கட்டப்பட்ட பிள்ளையார் கோயில்

இக்கட்டுரை காலஞ்சென்ற
நுண்கலைச் செல்வர் சாத்தான்றும்
திரு. அ. இராகவன் எழுதிய
“கோநகர் கொற்கை” என்ற
நூலில் இடம்பெற்றுள்ளது.

அழியாது இருந்து வருகிறது. அப்பிள்ளையார் கோயிலை மக்கள் அஃகசாலை விநாயகர்கோயில் என்று அழைத்து வருகின்றனர். அந்தக் கோயில் சுவர்களில் சில கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன.

இந்த அஃகசாலையில் பொன், வெள்ளி, செம்புக் காசுகள் பல அச்சிடப்பட்டு வந்தன. இந்த அஃகசாலையில் உருவாக்கப்பட்ட காசுகள் பல என்னிடம் உள்ளன.

இவ்வஃகசாலைத் தெருவில் காசடிக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்ட பலர் குடியிருந்து வந்தனர். மதுரையில் ஒரு பொற்கொல்லனின் வஞ்சகச் செயலால் கோவலன் கொல்லப்பட்டதும், கண்ணகியின் சாபத்தால் மதுரை எரிந்ததும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தான்செய்த தவறு கண்டுணர்ந்து உயிர் துறந்ததும், உடனே கொற்கையில் இளவரசனாய் இருந்த வெற்றிவேற் செழியன் அரசுக் கட்டிலை அடைந்ததும் நாடறிந்த உண்மை. ஆனால்வெற்றிவேற் செழியன் முடிசூடியதும் ஒரு பொற்கொல்லனின் வஞ்சகத்தால் பத்தினிக் கண்ணகியின் கணவன் உயிர் துறந்ததும் அதனால் தன் நகர் தீப்பற்றி அழிந்து, தன் அண்ணன் நெடுஞ்செழியன் உயிர் துறந்ததும் கண்டு மனம் வெதும்பினான். பொற்கொல்லர் இனத்தின் மீது சீற்றம் கொண்டான். கொற்கையில் இருந்த ஆயிரம் பொற்கொல்லரைத் தூக்கிலிடுமாறு ஆணையிட்டான். அரசன் ஆணைப்படி 1000 பொற்கொல்லர்கள் தூக்கிலிடப்பட்டனர் (சிலப். நீர் 127-130). ஒருசில பொற்கொல்லர்கள் தப்பி ஓடிவிட்டனர். அவர்களிற்சிலர் திருநெல்வேலியில் குடியேறினர். குடியேறிய பொற்கொல்லர்கள் தங்கள் தெருவிற்கு அஃகசாலைத் தெரு என்று பெயர் சூட்டினர். இன்றும் அத்தெரு அஃகசாலைத் தெரு என்னும் பெயரில் இருந்துவருகிறது. இத்தெரு இன்றுதொண்டைநயினார் கோயிலுக்கு வடபுறம் உள்ளது. இத்தெரு அஃகசாலைத் தெரு என்று அழைக்கப்பட்டாலும் இங்கு காசுகள் அடிக்கப்படவில்லை. முற்காலத்திலும் இங்குக் காசுகள் எதுவும் அடிக்கப்படவில்லை.

பாண்டிய மன்னர்கள், கிறித்தவ ஊழி அரும்புமுன் - கொற்கை தலைநகராக இருக்கும்போது - கொற்கை அஃகசாலையில் சில காசுகளை வெளியிட்டுள்ளார்கள். அவை கொற்கைப் பாண்டியர்களின் நீண்ட சதுரப் பழங்காசுகள் என்று கூறப்படும். அப்பால், தலைநகர் மதுரைக்கு மாற்றப்பட்டபின் மதுரையில் பலவிதமான உருவம் தீட்டப்பெற்ற காசுகளை வெளியிட்டார்கள். இவை நீண்ட சதுர வடிவிலும் வட்டவடிவிலும் உள்ளன. நீண்ட சதுரக்காசுகள் பழம் பாண்டியரின் நீண்ட சதுரக்காசுகள் எனப்படும். அப்பால்,

பாண்டியர் ஆட்சி சீர்குலைந்து பாண்டிய மன்னர் குலத்தினர் ஆங்காங்கே சிற்றரசர்கள் போல் நெல்லை மாவட்டத்தில் பல்வேறு பகுதிகளில் குடியேறி ஆட்சி நடத்திவந்தனர். அவர்களில் கொற்கையில் குடியேறி ஆட்சி புரிந்தோர் பல காசுகளை வெளியிட்டுள்ளனர். அவை பெரும்பாலும் செம்புக் காசுகளாகவே உள்ளன. மேலும் அவைகளைக் கண்டதும் காசு ஆராய்ச்சி நிபுணர்கள் இது பிற்காலப் பாண்டியர்களின் காசுகள் என்று கூறும் நிலையிலேயே உள்ளன. இவை தோற்றத்திலும், தன்மையில் மட்டுமல்லாமல் அதில் தீட்டப்பட்ட உருவங்களிலும் பழைய பாண்டியர் மரபிற்கு மாறான பண்பு இருப்பதை அறியமுடியும்.

இந்த அஃகசாலையில் அச்சிடப்பட்ட காசுகள் பெரும்பாலும் 50 ஆண்டுகட்கு முன் தன்பொருளை ஆற்றங்கரையின் இரு மருங்கிலும் உள்ள சீர்வைகுண்டம், ஆழ்வார் திருநகரி, தென் திருப்பதி, மாறமங்கலம், ஆத்தார், பழையகாயல் முதலிய இடங்களில் ஏராளமாகக் கிடைத்துள்ளன. நாயக்கர்கள் காலத்து நாணங்கள் கிடைக்கின்றன. ஆயினும் அவை அனைத்தும் செம்பாகவே உள்ளன.

கொற்கையில் வாழ்ந்த பிற்காலப் பாண்டியர்கள் நீண்ட சதுரக்காசுகள் எதையும் வெளியிடவில்லை. இவர்கள் வெளியிட்ட நீண்டசதுரக் காசுகள் ஒருபுறம் யானை நிற்பதுபோலவும் மேலே சக்கரம், இணைக்கயல்கள், சுவத்திகம், சங்கு, கொடி, கண்ணாடி, தோரட்டி, நிறைகுடம் போன்ற சுமார் எட்டு அல்லது அதற்குக் குறைவான வடிவங்கள் தீட்டப்பட்டும் பின்புறம் மீன் உருவத்தைக் காட்டும் கோடுகளாலான வடிவமும், சில காசுகளில் எருதும் அதன் முன்புறம் தொட்டியிலுள்ள சிறு செடியும், முன்கூறியவாறு சக்கரம், சுவத்திகம், கண்ணாடி போன்றவற்றின் உருவங்களும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்காசுகள் சிறிதும் பெரிதுமாக வட்ட வடிவில் உள்ளன. சில காசுகள் மிளகுவற்றல்விதை அளவு சிறிதாக உள்ளன. இதில் அதிகமான சின்னங்களில்லை.

இக்காசுகளில் சுவத்திகம், தாமரை, யானை, கண்டகோடாரி, திரிகுலம், பிறை, நண்டு, மயில், வைணவத் திருச்சின்னம் முதலியன காணப்படுகின்றன. சில காசுகளில் குலசேகரன், சு, சுந், சசுந்ர, வி முதலிய எழுத்துக்களும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

இவை எதுவும் மதுரையில் அச்சிடப்படவில்லை. கொற்கையிலேயே அச்சிடப்பட்டுள்ளன. ஒருசில காயலில் அச்சிடப்பட்டிருக்கலாம் என்றும் கருதப்படுகிறது. இவை கிறித்தவ ஊழிக்குமுன் இருந்து கி.பி.300ஆம் ஆண்டு வரை அச்சிடப்பட்டிருக்கலாம் என்று அறிஞர் உலோவந்தால் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்தக் காசுகளில் சில காசுகள் பழங்காசுகள் (புராணக்காசு) என்று கூறப்படும். இவை வெள்ளிக் காசுகள். இவைகளைப்போன்ற காசுகள் இமயந்தொட்டுக் குமரி வரை, கராச்சிதொட்டு அசாம் வரை கண்டெடுக்கப்பெற்றுள்ளன. இலங்கையிலும் இத்தகைய காசுகள் கிடைக்கின்றன. இவை எந்த மன்னரால் வெளியிடப்பட்ட காசுகள் என்று அறிஞர்களால் முடிபு கூற முடியவில்லை. ஆனால், அறிஞர் உலோவந்தால் இவை பாண்டியர் காசுகள் என்றே கூறியுள்ளார். அதை அண்மைக் காலம் வரை பலரும் ஏற்றுக் கொள்ளாதிருந்து வந்தனர். ஆனால் தற்போது போடிநாயக்கனூரில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ள இதைப் போன்ற பழைய வெள்ளிக் காசுகளில் பின்பக்கம் பாண்டியர்களின் மீன் சின்னம் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது, அறிஞர்களிடையே பெருந்திகைப்பை உண்டாக்கிவிட்டது.

அதோ, கொற்கையில் வெளியிடப்பட்ட காசுகளில் பொற்காசுகள் எதுவும் இதுவரை கிடைத்ததாக நமக்குத் தெரியவில்லை. கொற்கைப் பாண்டியர்களின் காசுகளில் சில மதுரைப் பாண்டியர்களின் காசுகளைவிடச் சிறியதாய் இருக்கின்றன.

பாண்டிய மன்னர்கள் ஆதிகாலத்தில் சைவர்களாய் இருந்தனர். அப்பால் பௌத்தர்களாயும் சமணர்களாயும் மாறி இருக்கின்றனர். அவர்களது பிற்காலத்தில் வைணவர்களாயும், ஏன்? பார்ப்பனீய மதத்தைத் தழுவியும் வேதவேள்விகளில் நம்பிக்கைகொண்டும் சோமாசிப் பட்டம், தேவ தீட்சிதர் பட்டம் முதலியன பெற்றும் வாழ்ந்துள்ளார்கள். அவர்கள் வைணவ சமயத்தில் நம்பிக்கை கொண்டு, அதிவீரராமன், வரதுங்கராமன், வரகுணராமன் முதலிய பெயர்கள் தாங்கியதோடு தங்கள்காசுகளில் வைணவச் சின்னமும் பொறித்துள்ளார்கள். பல காசுகளில் கருடாழ்வார் உருவமும் உள்ளன.

பாண்டியர்கள் ஆட்சி கொற்கையில் நிலவியபொழுது நாட்டின் செலாவணிக்கு இன்றியமையாத காசுகள் அங்குள்ள அஃகசாலையில் அச்சடிக்கப்பெற்றன. அந்த அஃகசாலை இன்றைய கொற்கை ஊருக்கு மேற்கே சிறிது தொலைவில் உள்ளது. அஃகசாலைத் தெரு அழிந்து பல ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அதிலிருந்த அஃகசாலையும் (Mint) அழிந்துவிட்டது. ஆனால் அத்தெருவில் இருந்த அஃகசாலைப் பிள்ளையார் கோவில் மட்டும் அழியாது இன்றும் காணப்படுவதுபற்றி முன்பே கூறப்பட்டது. குளக்கரையொன்றில் தரை மட்டத்திற்கு 8 அடி கீழே இருக்கும் இக்கோவில் கொற்கையின் பழம்பெரும் நினைவுச் சின்னமாக அமைந்துள்ளது.

இந்தப் பகுதியில் வாழும் மக்கள் அங்குப் பாண்டிய மன்னர்களால் ஏராளமான செல்வங்கள் புதைக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் அவைகளைப் பூதங்கள் காத்து வருவதாகவும், அவற்றை வெளியே எடுப்பது எளிதான செயலன்று என்றும் எண்ணி வருகிறார்கள். இதனாலேயே அறிஞர் கால்டுவெல் போன்றவர்களைக் கூட அவ்வூர் மக்கள் கொற்கையில் அகழ்ந்து பார்க்க இடமளிக்கவில்லை. அகழ்ந்து பார்த்தால் பூதங்கள் கொன்றுவிடும் என்று தடுத்துவிட்டனர்.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னே காயலில் இருந்து திருநெல்வேலிசெல்லும் பழைய சாலையில் ஏராளமான முசலிம் பொற்காசுகள்கிடைத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அவைகளில் ஒன்றைத் தவிர மற்றவை எல்லாம் கி.பி.13-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அராபிநாட்டுக் காசுகள் என்று தெரிகிறது. அவை மார்க்கோபோலோ கி.பி. 1292-ஆம் ஆண்டில் இங்கு வருவதற்கு முன்னர் அரபிய வணிகர் கொண்டு வந்த காசுகளாக இருக்கலாம் என்று தெரிகிறது. திருடர்க்கு அஞ்சியோ வேறு காரணங்களாலோ இவை புதைக்கப் பட்டிருக்கலாம் என்றும் கருதப்படுகிறது. பழையகாயல் நகர் இருந்த இடத்தில் புதையுண்ட பொன் நாணயங்கள் நூறாயிரக்கணக்கான ரூபாய் மதிப்பிடக் கூடியன.

முதலாம் இராசராசன் (கி.பி.985-1013) ஆட்சியின் உச்சக்கட்டத்தில் அவன் பாண்டியர்களை வென்றிருக்கலாமென்று தெரிகிறது. மதுரையிலும், திருநெல்வேலியிலும் உள்ள அவனது கல்வெட்டுக்களும், இங்கே கிடைக்கும் ஏராளமான அவனது செப்புக் காசுகளும் அதை உறுதி செய்கின்றன. அப்போது பழம்பாண்டியர்களின் தலைநகராய் விளங்கிய கொற்கையின் பெயர் மாற்றப்பட்டு சோழர்களின் சொல்வழக்கான சோழேந்திரசிம்ம சதுர்வேதி மங்கலம் என்று கூறப்பட்டன என்று மதுரை மாவட்டக் கருப்பொருள் களஞ்சிய விவரத் தொகுப்பேடு கூறுகிறது.

பாண்டியர் காசுகள் இரண்டு வித அடையாளம் உள்ளனவாகக் காணப்படுகின்றன. பாண்டியர் தம் சின்னமான மீன் இக்காசுகளில் தெளிவாகத் தெரிவதோடு பழைய நாகரி எழுத்துக்களும் காணப்படுகின்றன. பாண்டியர்களின் பொற்காசுகள் ஒன்றிரண்டு வகைகளே கிடைக்கின்றன. அவைகளும் இப்போது கிடைப்பது அரிதாகும். ஐரோப்பியர் ஒருவரிடம் உள்ள ஒருவகைப் பொற்காசு 58-8 கிரெய்ன் எடையாகும். மற்றது பேராசிரியர் வில்சன் அவர்களால் மெக்கன்சி சேகரிப்பிலிருந்து கண்டு தீட்டப்பெற்ற உருவமாகும். முன்றாவது, மூர் அவர்களின் இந்து தெய்வ உருவங்கள் என்னும் நூலில் வெளிவந்துள்ளது. நான்காவது, இந்நூல் ஆசிரியர் சாத்தன்குளம் - அ. இராகவன் அவர்களிடம் உள்ளது. இஃதன்றி சர். டபிள்யூ. எலியட் அவர்களிடமும் பெர்சி பிரவுன் அவர்களிடமும் ஒவ்வொரு பொற்காசுகள் உள்ளன. சென்னை அட்வகேட் சீனிவாச கோபாலாச்சாரி அவர்களிடம் இருந்த பாண்டியன் தனஞ்செயன் பொற்காசு தில்லி அரசாங்கத் தேசியப் பொருட்காட்சிக்கு விற்றுவிடப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. பாண்டியர் தலைநகரம் கொற்கையில் இருந்த காலத்தில் இவை அச்சிடப்பட்டன என்று தெரிகிறது. இது பாண்டியன் காசு அல்ல என்று கூறுவாரும் நம் நாட்டில் உண்டு.

பாண்டிய நாட்டிலும் சிறப்பாகத் தென் இந்தியாவிலும் நீண்டகாலம் வரை பொற்காசுகளே வழக்கில் இருந்துவந்தன. சிறு பொற்காசுகள்கூடப் பொன் பூட்டம் (Gold Futam) அல்லது பணம் (Fanam) அதாவது 6 பென்சு மதிப்புள்ளதாய் பெருமளவில் செலவாணியில் இருந்து வந்தது.

கொற்கைப் பாண்டியர்களின் காசுகளையும், மதுரைப் பாண்டியர்களின் காசுகளையும் நன்கு ஆராய்ந்து முதன் முதலாகத் தென் இந்தியாவில் பழங்காசுகளைப் பற்றிய ஒரு நூலை வெளியிட்டவர் வேலூர் டெனிசு லுத்தரன் மிசன் கிறித்தவ பாத்திரியான சி.

உலோவந்தால் என்பவரே. அவர்தம் ஆராய்ச்சிக் கருவூலமான திருநெல்வேலிக் காசுகள் என்ற சிறுநூலில் மதுரையிலும், கொற்கையிலும் வெவ்வேறு மன்னர்கள் இருந்துகொண்டு தனித்தனியே தமக்கென்று காசுகள் வெளியிட்டிருக்கலாம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் அவ்வாறு கருதுவதற்குச் சில காரணங்களும் உண்டு. பழம் பாண்டியர்கள் காசுகள் - அதாவது கொற்கையிலும், மதுரையிலும் வெளியிடப்பட்ட காசுகள் எல்லாம் ஒன்றுபோலவே உள்ளன. ஆனால் பிற்காலத்தில் இரு இடங்களிலிருந்தும் வெளியிடப்பட்ட காசுகள் வெவ்வேறு தன்மைகளையும் வெவ்வேறு விதமான சின்னங்களையும் உடையனவாய்த் திகழ்கின்றன. எனவே ஆதிகாலத்தில் கொற்கையில் மட்டும் காசு அடிக்கப்பட்டு வந்தது, அப்பால்மதுரையில் மட்டும் காசு அடிக்கப்பட்டு வந்தது. பாண்டியர் ஆட்சியின் இறுதிக் காலத்தில் மீண்டும் கொற்கையில் காசு அடிக்கப்பட்டு வந்தது என்று தெரிகிறது. சிலர் ஒரே காலத்தில் மதுரையிலும் கொற்கையிலும் காசு அடிக்கப்பட்டு வந்திருக்கலாம் என்று எண்ணுகிறார்கள்.

“தமிழ் நாட்டுக் காசுகள் உரோம் நாடுகளில் கிடைக்கப் பெறாமையால் தமிழர் உரோமரிடம் பெரும்பாலும் பண்டம் வாங்கவில்லை என ஊகிக்கப்படுகின்றது. உரோமர் காசுகள் தமிழகத்தில் ஏராளமாகக் கிடைப்பதால் உரோமர்கள் தமிழ்நாட்டில் ஏராளமாக பண்டங்கள் வாங்கினார்கள் என்று தெரிகிறது. குடி அரசுக் காலத்தவரான உரோமருடைய காசுகள் வடமேற்கு இந்தியாவில் அகப்படுகின்றன. அகத்தசு அரசர்காலம் முதல் நீரோ ஈறான தனிக்கோலருடைய பொற்காசுகள் தமிழகத்தில் பலவிடங்களில் ஆராய்ச்சி வல்லுநர்களால் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. தனிக்கோலர் இரைபீறியசு காயசு, நீரோ என்போரின் சின்னம் பொறிக்கப்பட்ட காசுகள் பல, கோயம்புத்தூரில் கண்டெடுக்கப்பெற்றுள்ளன. அதில் இரைபீறியசின் காசுகள் ஆயிரத்தேழும் அகத்தசு காசுகள் மூன்றும் உள்ளன. தமிழகத்திலும் ஈழகத்திலும் உரோமர்களின் செம்பு, பொன் காசுகள் ஏராளமாகக் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவை கி.மு.3-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.5-ஆம் நூற்றாண்டு வரை வெளியிடப்பட்டவையாய்க் காணப்படுகின்றன. அதே பொழுது உரோம நாட்டிலோ யவன நாட்டிலோ சேர, சோழ, பாண்டிய நாட்டுக் காசுகள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

கி.மு.3-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 8-ஆம் நூற்றாண்டு வரை தமிழகத்தில் காசுகள் கொடுத்து உரோமர்கள் பண்டங்கள் விலைக்கு வாங்கியுள்ளார்கள் என்றும், தமிழர்கள் உரோமர் அல்லது யவன நாடுகளில் உள்ள பண்டங்களைக் காசு கொடுத்து வாங்கவில்லை என்றும் அறிகிறோம். ஒரு வேளை பண்டமாற்றுமுறையில் வணிகம் நடந்திருக்கலாம் என்று தெரிகிறது.

THE PANDYAS

At this end of the Province reigns one of those five Royal Brothers, who is a crowned King, and his name is SONDER BANDI DAVAR. In his kingdom they find very fine and great pearls; and I will tell you how they are got .

PEARL-FISHING

You must know that the sea here forms a gulf between the Island of Seilan and the mainland. And all round this gulf the water has a depth of no more than 10 or 12 fathoms, and in some places no more than two fathoms. The pearl-fishers take their vessels, great and small, and proceed into this gulf, where they stop from the beginning of April till the middle of May. They go first to a place called BETTELAR, and (then) go 60 miles into the gulf. Here they cast anchor and shift from their large vessels into small boats. You must know that the many merchants who go divide into various companies, and each of these must engage a number of men on wages, hiring them for April and half of May. Of all the produce they have first to pay the king, as his royalty, the tenth part. And they must also pay those men who charm the great fishes to prevent them from injuring the divers whilst engaged in seeking pearls under water, one twentieth part of all that they take. These fish-charmers are termed *Abraiman*; and their charm holds good for that day only, for at night they dissolve the charm so that the fishes can work mischief at their will. These *Abraiman* know also how to charm beasts and birds and every living thing. When the men have got into the small boats they jump into the water and dive to the bottom, which may be at a depth of from 4 to 12 fathoms, and there they remain as long as they are able. And there they find the shells that contain the pearls (and these they put into a net bag tied round the waist, and mount up to the surface with them, and then dive anew. When they can't hold their breath any longer they come up again, and after a little down they go once more, and so they go on all day). The shells are in fashion like oysters or sea-hoods. And in these shells are found pearls, great and small, of every kind, sticking in the flesh of the shell-fish. In this manner pears are fished in great quantities, for thence in fact come the pearls which are spread all over the world. And I can tell you the King of that State hath a very great receipt and treasure from his dues upon those pearls.

இத்தாலிய

நாட்டுப் பயணி

மார்கோ போலோ

தூத்துக்குடி

மாவட்டத்திலுள்ள

கொற்கைப்

பகுதியைப் பற்றி

எழுதியுள்ள

சில செய்திகள்

PERSONAL HABITS

It is their practice that every one, male and female, do wash the whole body twice every day; and those who do not wash are looked on much as we look on the Patarins. (You must know also that in eating they use the right hand only, and would on no account touch their food with the left hand. All cleanly and becoming uses are ministered to by the right hand, whilst the left is reserved for uncleanly and disagreeable necessities, such as cleansing the secret parts of the body and the like. So also they drink only from drinking vessels, and every man hath his own; nor will any one drink from another's vessel. And when they drink they do not put the vessel to the lips, but hold it aloft and let the drink spout into the mouth. No one would on any account touch the vessel with his mouth, nor give a stranger drink with it. But if the stranger have no vessel of his own they will pour the drink into his hands and he may thus drink from his hands as from a cup).

JUSTICE

They are very strict in executing justice upon criminals, and as strict in abstaining from wine. Indeed they have made a rule that wine-drinkers and seafaring men are never to be accepted as sureties. For they say that to be a seafaring man is all the same as to be an utter desperado, and that his testimony is good for nothing. Howbeit they look on lechery as no sin.

(They have the following rule about debts. If a debtor shall have been several times asked by his creditor for payment, and shall have put him off from day to day with promises then if the creditor can once meet the debtor and succeed in drawing a circle round him, the latter must not pass out of this circle until he shall have satisfied the claim, or given security for its discharge. If he in any other case presume to pass the circle he is punished with death as a transgressor against right and justice. And the said Messe Marco, when in this kingdom on his return home, did himself witness a case of this. It was the King, who owed a foreign merchant a certain sum of money, and though the claim had often been presented, he always put it off with promises. Now, one day when the King was riding through the city, the merchant found his opportunity, and drew a circle round both King and horse. The King, on seeing this, halted, and would ride no further; nor did he stir from the spot until the merchant was satisfied. And when the bystanders saw this they marvelled greatly, saying that the King was a most just King indeed, having thus submitted to justice).

CLIMATE

You must know that the heat here is sometimes so great that 'tis something wonderful. And rain falls only for three months in the year, viz, in June, July and August. Indeed but for the rain that falls in these three months, refreshing the earth and cooling the air, the drought would be so great that no one could exist.

ASTROLOGY, OMENS

They have many experts in an art which they call Physiognomy, by which they discern a man's character and qualities at once. They also know the import of meeting with any particular bird or beast; for such omens are regarded by them more than by any people in the world. Thus if a man is going along the road and hears some one sneeze, if he deems it (say) a good token for himself goes on, but if otherwise he stops a bit, or peradventure turns back altogether from his journey.

As soon as a child is born they write down his nativity, that is to say the day and hour, the month, and the moon's age. This custom they observe because every single thing they do is done with reference to astrology, and by advice of diviners skilled in Sorcery and Magic and Geomancy, and such like diabolical arts; and some of them are also acquainted with Astrology.

A PANDYA ROCK-CUT CAVE AT MANAPPADU ON PEARL FISHERY COAST

(A Research Article on St. Francis Xavier's Grotto at Manapad)

The rock-cut cave at Manappadu is a new addition to the list of rock-architecture on the Pandya country, and, of all the sandstone caves on the Pearl Fishery Coast, it is by far the most impressive. An indirect reference to this cave seems to have been made in the Annual Report of the Archaeological Survey of Southern India, 1901 which states that, "Rock-cut caves of Pandyan origin were found at Kulasekharapatnam and Tiruchendur".¹ But so far as the present knowledge goes no such cave exists at Kulasekharapatnam. Perhaps the one noticed at Manappadu has been referred to incorrectly as the rock-cut cave at Kulasekharapatnam, a place situated about 5 km. to the north of Manappadu.

By
H. SARKAR, M.A.
*Superintending Archaeologist,
Archaeological Survey of India,
Temple Survey Project.*

Manappadu stands on the northern fringe of a sandy promontory conspicuous by the presence of a lighthouse erected originally in 1788. As an early settlement of the Christian missionaries, the place, inhabited mostly by the Paravans, figures prominently in the history of the Pearl Fishery Coast. "It was one of the first villages visited by St. Francis Xavier, and a grotto is still pointed out on the sea ward face of the cliff in which that saint lived and prayed".² This very cave has been referred to in some of the publications on the life and activities of St. Francis Xavier.³ This grotto, overlooking the distant Thiruchendur headland, is a rock-excavation in the hardened sandstone cliff of the Manappadu promontory. Splashed by the waves of the Gulf of Mannar, the cave is located in a picturesque surrounding comparable in every respect to that of the Valli's cave near the Subrahmanyaswami temple at Tiruchendur; the latter is about 18 km. to the north of the Manappadu headland. An official of the famous temple at Thiruchendur, who first informed the writer about the existence of the rock excavation at Manappadu, mentioned it as the original Valli's cave.⁴

DESCRIPTION

The Cave facing eastward is a modest excavation with its opening towards the sea. Excavated to a depth of 32 ft. (9.75m), it is, in the main a pillared hall, measuring 16ft. 4 in x 17ft. 6in. (5x5.3m) having a constricted vestibule (5ft. 6in x 8ft. 6in or 1.7x2.6m) fronted by a porch (12ft. or 3.65m in breadth) all placed axially. The roofs of the porch and the vestibule have almost given way but, in all likelihood, they had originally no pillars. Four pillars, two in each row, divide the main hall into three bays; they are plain and rectangular in section. The uttira or beam that runs over the potika or corbel has been transformed into arches rising between the two pillars; perhaps it is not an original feature. Likewise, the depressions on the smooth wall surface simulating niches - three on the northern, and one each on the eastern and the western sides - are probably recent renovation for transforming it into a church. Even the low benches, 2ft. (0.6m) in height cut out of the northern and the southern walls might not have been an original feature. The altar with the standing figure of Xavier at the back wall of the cave has been raised after cutting the rock to a depth of about 1ft. (0.3m). On the whole, the cave

appears to be a simple excavation without any shrine cell or embellishments, and in all probability, intended to be used as a residential cave unlike those excavated in the granite rock.⁵

The Manappadu cave has a circular well (diam. 3ft. 3in or 0.98m internally) at the north-eastern corner of the hall or mandapa, a characteristic very much unusual in the rock cut tradition of the Pallavas and the Pandyas. Nor can it be compared with the water cisterns so common in the western Indian caves. As a matter of fact, the location of the cave at this point at Manappadu was due largely to the easy availability of spring-water on this coast.⁶ Even the situation of the Thiruchendur group of caves was similarly conditioned by the availability of spring-water in the neighbourhood. Evidently, the inmates of the Thiruchendur and the Manappadu caves had to depend on these springs for the supply of drinking water.

COMPARISON

The caves at Thiruchendur and Manappadu; as stated above, were excavated in the sandstone cliff unlike those in the farther inland where excavations in granite had been the general rule. From this point of view, the caves on the Pearl Fishery Coast form a distinct class in contradistinction to the granite ones in the Pandya country. Secondly while the granite groups, barring the natural caverns were cave-temples of various dimensions, the excavations in the turfaceous sandstone, definitely an inferior type of material might have been used generally as monkcells. This is true, as it will be shown presently, also in the case of the Tiruchendur group of caves.

The Valli's cave at Thiruchendur comprising a partially excavated hall and an inner cell to be approached through an 'L' shaped passage was not perhaps intended to be used as a cave shrine. Originally, the excavation consisted of a cell, with its entrance from the north and a narrow passage from the north-eastern corner of the excavation. Some attempt might have been made subsequently to work on the unexcavate part which resulted in the formation of an ambulatory passage all round the unworked mass measuring 11ft. 9in. x 12ft. (3.6 x 3.65m). It is evident from the presence of buttress like projections on the southern sides, which are absent on the northern face of the unexcavated mass. The entire excavation was carried out to a depth of 42 ft. 3in (12.9m) but once the inner shrine is excluded the depth (31 ft. 6in. or 9.6m) is almost equal to that of the Manappadu cave.

Besides the Valli's cave, the ruins of a few excavations are to be seen at a slightly higher level than that of the former. There were at least three separate excavations, facing north-west and one of them must have pillars. They were very small excavations had about 6ft. (1.8m) deep and 4ft (1.2m) in height, used possibly as cave-resorts. The Thiruchendur temple-complex, too, might have engulfed a number of caves, of which the shrine with Anantasayana Vishnu has retained much of its original character as a rock-excavation. The District Gazetteer of Tinnevely states that "the original portion of the temple, containing the shrine of Subrahmaniaswamy and his two Ammans is cut out of the sandstone rock; the cliff has been left as far as possible to form the circuit walls, pillars, and reinforcements of stone being added to support the stone superstructure. At one point in the outer circuit a shrine dedicated to Vishnu has been hollowed out of the rock itself".⁷ At present, the Ranganatha cave, facing south, measures 10ft. (3m) in width and 7ft. (2m) in depth, with a height of about 4ft. (1.2m). Even the Panchalingesvara shrine by the side of the Subrahmanya sanctum was originally a rock-excavation as it is evident from the chunks of sandstone jutting out of the subsequent masonry work. Facing east, it measures about 8ft. 10in. x 6ft. 6in. (2.7mx2m) the height being only 5ft. (1.5m). It is, thus, evident that the Thiruchendur headland had atleast half a dozen caves excavated in the hardened sandstone cliff, and all of them were small excavations, with their heights varying from 4ft. (1.2m) to 10ft. (3m). Compared to those caves, the one at Manappadu is much more impressive, and also larger in size. Yet, either of the groups is not associated with any shrine. In the circumstances, one has to identify them as residential cells, quite distinct from those cut into hard granite rocks. Even in general layout the caves on the Pearl Fishery Coast stand apart from the known Pandya types, which may broadly be divided into the following five groups.

TYPE I: Simple squarish shrine-cells with a semblance of an ardha-mandapa, and generally

enshrining a rock-cut linga. This type is rare in the Pallava country but it constitutes a dominant type in the Pandya area. Examples of this type come from Vilinijam, Bhutapandi, Piranmalai, Malayakkovil (eastern Siva cave etc.).

TYPE II: Simple squarish shrine cells fronted by a well-defined porch, often divided into two segments by providing a construction and a difference in levels, and with two pillars and also sometimes enshrining a rock-cut linga. Examples come from Narasimha Perumal cave (dated to A.D. 770),⁸ and Ladan Kovil at Anaimalai, Malaiyadikkurichi (middle of the seventh century)⁹ Thirugokarnam, Virasikhamani, Sittannavasal (earlier than the ninth century)¹⁰ and Kudimiyamalai (seventh century).¹¹

TYPE III: One celled shrine in the centre of the excavation, with ardha-mandapa and maha-mandapa and having four pillars in variable arrangements. The shrine is generally square if it does not house the image of Anantasayana Vishnu. Examples come from Kalugumalai, Tirukkalakkudi, Mangudi etc. The cave at Pillaiyarapatti (seventh century)¹² with three pillars and a pilaster, has its maha mandapa running north-south although the shrine-cell and the ardha mandapa have an east-west orientation.

TYPE IV: Caves with a shrine at one of its sides and having pillars at the entrance of the cave. Examples come from the Thirunandikkara, Thirupparankunram (Umaiendan cave) Thirumayam (Satyagiriswara) Siva cave dated to the (seventh century)¹³ Malayakkovil (southern Siva cave), Thirumalaipuram, etc. It is more a Pandyan than a Pallava type for the latter class is represented only by two examples, one at Dalavanur and the other at Thiruchirapalli upper cave¹⁴

TYPE V: Caves with more than one shrine. (Examples come from Thiruchirapalli (lower cave) and Thirupparankunram (Subramanya cave A.D. 773)¹⁵

The five types of caves in the Pandya country arranged from simple to the most evolved type without, however, any chronological basis, are clearly temples meant for enshrining a linga or an image. Sometimes, there are niches with sculptured figures on the wall, as one finds at Thirupparankunram and Thiruchirapalli. Needless to say, the caves on the Pearl Fishery Coast, devoid of any embellishments, do not confirm to any of the types of cave-temples enumerated above. The Manappadu cave, however, vaguely recalls the Type III of the above classification, but while the latter represents a shrine. Thus, the Pandya caves, at the first instance, may be divided into two groups, viz. (i) cave-temple in granite and (ii) excavations in sandstone, generally used as cave resorts. The former so far as the ground-plan is concerned shows the five different types classified above.

DATING

In the absence of any foundation-inscription it is difficult to date the rock-cut cave at Manappadu. Further, its transformation into a Roman Catholic Church has also made the dating on stylistic grounds difficult. The excavation in the hardened sandstone and its use as a monk-cell are factors that may connect the Manappadu cave, chronologically and architecturally, with the Thiruchendur ones. But the dating of the Valli's cave is again based on circumstantial evidence. However, it is a well-known fact that Tiruchendur as a centre of the Subrahmanya cult attained renown as early as the Sangam period¹⁶ although no details in respect of types and materials of structure there of that period are available.

It is generally held that the Pandyas in the far-south took to rock architecture only after the Pallavas. The latter started it some time in the last quarter of the sixth or first quarter of the seventh century. On the basis of the dated Pandyan caves one can safely fix the beginning of the rock-cut tradition in the far south to the middle of the seventh century. For instance the rock-cut cave at Malaiyadikkurichi yielding an inscription of Sendan or Jayantavarman is ascribable to third quarter of the seventh century. On palaeographical grounds, the Pillaiyarpatti cave may also be dated to the seventh century, if not earlier. The occurrence of about four inscriptions ascribable to the eighth century from some of the most developed of the Pandya caves (Narasimha Perumal cave at Anaimalai, Subrahmanya cave at Thirupparankunram, et.) is likely to show that the climax of the Pandya rock-architecture was reached during the time of Jatila Parantaga Nedunjadaiyan (A.D. 765-815) or Varaguna I. That the Pandyas continued to take active interest in the development of rock-architecture till about the middle of the ninth century is evident from Srimara Sri-Vallabha's (A.D. 815-862) inscription on

the Sittannavasal cave. Thus, the activities connected with the rock-architecture in the Pandya country lasted at least for two and a half centuries, i.e. from the seventh to the middle of the ninth and it is quite likely that the excavations in the sandstone cliff of the Pearl Fishery Coast were an outcome of the same architectural movement of that period. Apparently the Manappadu cave came into existence some time in this period. In other words, in no case the excavation there can be dated later than the middle of the ninth century.

The middle of the ninth century is a terminus adquem of the rock-excavation on the Pearl Fishery Coast may be adduced though indirectly, from the evidence of a stone-inscription, incised on two sides of two large slabs at the Subramanyaswamy temple at Thiruchendur, issued during the rule of one Varaguna.¹⁷ According to the editor of the inscription, it is engraved in the Vattelutte alphabet of the ninth century. He has also gathered good internal evidence to date the epigraph to the rule of Varaguna II (A.D. 862-85) because the mention of placenames like Maramangalam, Parantaka-Valanadu, etc., may indicate that they must have been so called after the Pandya kings of identical names who preceded Varaguna II. At the same time, it has to be borne in mind that the inscriptions anticipates the existence of the temple there, which, in turn might have engulfed a few caves cut into the sandstone cliff. In the circumstances, one may easily date the caves at Thiruchendur at least to the middle of the ninth century, although the possibility of an earlier date can by no means be ruled out.¹⁸

CONCLUSION

It is evident from the foregoing that the sandstone caves at Thiruchendur along with the rock-excavation at Manappadu constitutes a distinct group that might have come into existence, around a sacred spot, as cave resorts of the Sanyasis by about the first half of the ninth century, if not earlier. Of these caves, the one at Manappadu appears to be the most impressive, notwithstanding the fact that it hardly bears any similarity with the granite cave-temples of the Pandya country. It is not unlikely that these caves were used by the Saiva Saints, as most of the early monuments there are Saivite in character. Probably the Pandya country had been as centre of Jainism prior to the seventh century, when there came a revival, as it is evident from the Devaram hymns, of Saivism in far south. This Hindu revival both in the Pallava and Pandya countries might have transformed the idea of rock-cut caves as resorts into that of shrines. Yet the caves at Manappadu and Thiruchendur may suggest that the idea to use caverns as resorts could not be superseded completely by the new idea that made its presence felt in the south during the seventh to the ninth centuries.

FOOT NOTE

¹Annual Report of the Archaeological Survey of Southern India 1901, July 22nd, para 7 p.6.

²H.R. Pate, Madras District Gazetteers Tinnelvely, I (Madras, 1917) pp.502-3.

³The hand of Xavier in the Pearl Fishery Coast, completed by a son of St. Francis Xavier (Madras, 1920), publishes a photograph (page facing 158) which does not appear to be a real one as it has not even remote similarity with the cave. On the other hand, it describes the cave somewhat correctly as follows (pp. 157-58 f.n.). "At the extreme point of the promontory at Manappadu as is rightly recorded in the life of Verdier, SJ. by Fr. Dessal, SJ there is a grotto of triple nave, 12' high and as many feet broad. In all appearance it was excavated by human hands to serve as a temple of idolatry. Tradition tells us that its guardian, a Saivite penitent ceded it to St. Francis Xavier when he visited these sea-coasts for the first time.....this grotto, cut out in the rock is well preserved as a chapel and venerated by the Manappadu Christians". The Life of Francis Xavier from Italian Rev.Frs. D. Bartoli and J.P. Maffei (first Indian edition by a son of St. Francis Xavier, Madras, 1923) also publishes the same photograph on page facing 66.

⁴Shri Avadaiyappan, Superintendent of Choultry Tiruchendur Temple. Manappadu appears to be connected with many ancient traditions. The original name of the place is said to be Manappadu. When the Asura Surapadma stood as a huge mango tree in the sea, off Manappadu, God Subrahmanya struck at him with his spear and clove the tree into two, one part becoming a cock and these other a peacock. Then the God defeated them and made the cock his banner and the peacock his vehicle or vahana. It is said that on this account the place came to be known as "Manappadu" (and that no mango tree flourishes in the soil of Manappadu even to this day). It is probably on account of these traditions that the rock-cut cave at Manappadu is pointed out by the local people

as the original Valli's cave. The above story is stated in J.M. Somasundaram Pillai's Tiruchendur (Madras, 1948). p.46.

⁵ An inscribed stone-tablet outside records in English and Tamil that, 'This cave (once the dwelling of a Saivite Sanyasi) has been sanctified by the prayers and penances of St. Francis Xavier'. It is followed by the Tamil translation of the English text. The last line gives the date 1542-52 evidently the period of St. Xavier's stay in the area.

⁶ A big well on the sea shore, not far away from Manappadu cave is now being used by the inhabitants there.

⁷ H.R. Pate, p.506.

⁸ A.S. Ramanatha Ayyar ed. South Indian Inscriptions XIV The Pandyas.

⁹ K.A. Nilakanta Sastri. A History of South India (Madras 1966) p.152.

¹⁰ T.N. Ramachandran, 'Cave Temple and Paintings of Sittannavasal, Lalit Kala, no. 9 (New Delhi 1961) pp.34-37 also see R.R. Srinivasan, The Pillar Inscriptions of Sittannavasal and their bearing on the date of its paintings' ibid p.57.

¹¹ V. Venkatasubba Ayyar op. cit: p.3 no.7. The cave bears a label parivadini-e-which occurs at Malayakkoyil, Tirugokarnam and Tirumayam (upper and lower Siva caves) Prof.Sastri op. cit. 364. writes The Musical inscription of Kudumiyamalai (Pudukottai) which consists of exercises to be practiced on stringed instruments has been without good reason assigned to Pallava Mahendravarman I; we read at the end of the inscription that it was the work of a Saiva monarch who was the pupil of Rudrachrya evidently a famous music master of the seventh or eight century.

¹² A.S. Ramanatha Ayyar, op. cit. p.62. R. Nagassamy however, dates it to the fifth century A.D. See his 'Some contributions of the Pandia to South India Art'.

¹³ A.S. Ramanatha Ayyar, op. cit. (ii) and 2.

¹⁴ K.R. Srinivasan Cave Temples of Pallavas, (New Delhi) 1964 pp. 71-89 and figs 12 and 13.

¹⁵ A.S. Ramanatha Ayyar op. cit. pp. (ii) and 2. for dated pandya caves. see K.R. Srinivasan "Rock -cut Monuments " in Archaeological Remains Monuments and Museums (New Delhi 1964) p. 147. The present paper has not taken into account cave temple indisputably attributable to the Muttaraiyars such as those at Narttamalai, Kunnandarkovil, Malayadipatti etc. Also see, V. Venkatasubba Ayyar " Rock -cut caves in Pandya Country " Proceeding of the Ninth Section of the Indian History Congress (Patna) 46 pp. 166-177).

¹⁶ The sangam works refer to Tiruchendur as Sendil (Puram 55, 1 18-19 Silappadikaram 24 and Alaivai (Agam 266, 11, 20-21 Thirumurugarrupadai 1.125. The Thirumurugarrupadai by Nakkirar is a long poem in praise of the six principal abodes (Padaividu) of Muruga in the country. Of these, the shrine at Tiruchendur occupies the second place is importance. Information from Dr. (Miss) D. Devakunjari.

¹⁷ K.V. Subramanya Aiyar : "Tiruchendur Inscription of Varaguna Maharaja(II) Epigraphia Indica XXI pp. 101-16.

¹⁸ The writer gratefully acknowledges his debt to Shri. K.R. Srinivasan and Shri. K. V.Soundara Rajan his predecessors in the office of the Temple Survey Project. (southern region as he had opportunity to consult their unpublished notes, and also drawings prepared under the supervision of the former his thanks are due to both the scholars. The writer's thanks are also due to Dr.(Miss) Devakunjari for her assistance in various ways in the course of the preparation of this paper.

Panjalum Coorchi

An irregular parallelogram two sides of which were about five hundred feet and the other two about three hundred feet only built entirely of mud of a very solid and adhesive quality, presented so very unwar like an object to the eye that some of our soldiers, at first sight, Compared it to a kail yard with a dike about it. The wall was generally about twelve feet high with small square bastions, and very short curtains. A few old

guns were mounted in these bastions, and the whole was surrounded by a thick hedge of cockspur thorns, but no ditch. Arriving before it at eight o'clock a.m. preparations were instantly made for breaching the north-western bastion, with the two iron twelve and one eight-pounder from a bank about nine hundred yards distance and at half past eight we opened a fire though by no means so destructive as was anticipated. The eight pounder, indeed a foreign gun, fired so wild, that the shot seldom hit the fort. At noon, therefore, the guns were moved on to another bank, about four hundred yards from the wall and continued playing till half past three, when the breach appearing practicable, the storm was ordered. The two howitzers and two six-pounders had also been firing on the fort from a bank to the north-ward, but the sheels were so bad and the fuses so miserable that few of them burst, or did any execution.

The party for assault was composed of the two companies of the 74th regiment, all the native grenadiers, and a battalion company of the 3rd, the whole line being close to them, disposed to the right and left, to keep down the enemy's fire. They advanced with alacrity, under the heaviest fire imaginable, from the curtains and five or six bastions, the defences of which we had not been able to demolish our men fell rapidly, but nothing imbedded their approach, even the hedge was speedily passed and repeated attempts were made to surmount the breach but all in vain. Every man who succeeded in reaching the summit was instantly thrown back, pierced with wounds, from both pikes and musquetry and no footing could be gained. At length a retreat was ordered and truly dismal scene of horror succeeded, all our killed and many of the wounded being left at the foot of the breach, over which the enemy immediately spring and pursued the rear while others pierced the bodies both of the dying and the dead.

The immediate defence of the breach was with pikes, from eighteen to twenty feet long behind which a body of men frain on elevated spot, kept up a constant fire, whilst others in the bastions took the assailants in flank. In the confusion of moment a hourtzer was left near the breach, which was afterwards rescued by six officers and about fifty sepoys, under a fire, which killed one of the officers and several of the men and wounded two other officers and five or six men. And here let me record the personal bravery and devotion of captian Nicholas Mathew Smith, the first man who reached the gun and whose example stimulated the rest, he was a fine honest fellow and a good soldier, but with the

Cl. James Welsh என்பார் தனது போர் நினைவுகள் என்னும் நூலில் இவ்வாறு கூறுகிறார். அவர் இப்போரில் நேர்முகமாகப் பங்குபெற்றவர். அவரது நூல் 1830-இல் அச்சிடப்பட்டது. பாஞ்சாலங்குறிச்சி என்ற தலைப்பின் கீழ் 18 பக்கங்கள் அவர் பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் போரைச் சித்திரித்துள்ளார்.

noble James Grant and several others, he has since paid the debt of nature. Our total loss this day was four officers and forty nine men, killed and thirteen officers and two hundred and fifty four men, wounded; besides several slight cases, not reported. Of the enemy's loss we had no account. No sooner had we gained a safe distance from the fort, than the line was formed, and encamping ground marked out, the nearest part being at a distance of 1,500 yards from the walls. We had a high ridge in the centre of the line, running parallel to the fort, and our ammunition and stores were placed in the rear out of sight of the enemy. Our picquets were posted on the bank from whence we first attempted to breach and it was completely dark before we could get under cover.

As all had like partakers in all dangers and discomfiture of the day, a dead silence reigned throughout our line, the only tribute we could then pay to the memory of our departed brethren, and the enemy so far respected our grief, as to allow us its unmolested indulgence.

To a mind accustomed to think our total failure of this day was perfectly inexplicable and how the breach was defended appeared almost miraculous for none of the actual defenders over showed themselves above the broken parapet, and certainly that was entirely destroyed and a practicable passage apparently made to the terre plein of the bastion, long previous to our attack. Yet here a grove of pikes alone presented itself to our view; and the enemy appearing in every other part of the works, exposing themselves without the smallest reservation, were constantly shot by our men. Who were covering the storm and as constantly replaced by others; whilst they kept up a most unnatural yell the whole time, from upwards of five thousand voices, which only ceased with our retreat. Of one hundred and twenty Europeans on the storming party only forty six escaped unhurt, and including officers and artillery, one hundred and six were killed and wounded of the whole force. This was so very large a proportion as to make the duty come heavy on the survivors for a considerable time, when our disheartened men required a constant and undeviating example of that cheerful devotedness to their duty which can alone secure the confidence of soldiers in times of unusual difficulty and danger.

Of the 74th regiment, Lieutenants Campbell and Shanks were killed, captain Campbell mortally wounded, Lieutenant Fletcher badly. Of the 3rd, Lieutenant Egan killed, Major Sheppard, Lieutenant Greaves and Doctor Barter wounded. Of the 4th Lieutenant Magnell killed and Lieutenant Clapham wounded. Of the 9th Lieutenant Torriano mortally and Captain Hazard wounded. Of the 1st battalion of the 14th, Lieutenants Elliot, Brown, Wright and M'Cay wounded. I should have mentioned, that a body of one thousand Eteapoor poligars, hereditary enemies of the Panjalmcoorchy race, had joined us on the March, having a company of sepoys and captain Charles Trotter attached to them. These brave and faithful allies made some unsuccessful attempts at an escalade on the other side of the fort whilst we were on the west face, but were repulsed with considerable loss though we had no official returns of their casualties. This circumstance alone proves how numerous the defenders must have been.

The 1st of April was ushered in with the painful re-collection that many of our late gay and cheerful companions were lying at the foot of breach unburied and a flag of truce was consequently sent to the fort, to entreat permission to remove and intern our dead. This was kindly and unconditionally accorded and we then collected the disfigured and gory bodies and buried them in the evening, with military honours, the enemy, setting us a bright example of humanity, made not the smallest attempt to disturb us and we enjoyed a good night's rest, that of the preceding having been anything but refreshing.

Perfectly convinced that our present measures were utterly inadequate to the capture of a place so defended Major Macaulay, who had shared every danger with his troops and luckily came off unhurt, determined to turn the siege into a blockade, as far as the actual state of affairs would permit and thus await reinforcements, particularly of battering guns and ammunition, for this purpose, the pioneers, dooly-bearers, and lascars, were employed to make temporary shelter for the arms of the men on duty, with small breast, works and c.; and the camp was regularly formed, in an oblong square, having the ridge in the centre, with a high tank bank in the rear, a tank of fine water on the left and a larger one, for watering cattle on the right.

The 2nd April passed in quiet, excepting that the poligars several times called out; when any of us approached and demanded an amnesty, declaring their readiness to obey the British Government, and pay their kists, but protesting against the imprisonment of their chiefs. The reply we were instructed to give us was, that "we would not treat with rebels in arms, that they must deliver up all their chiefs and lay down their arms unconditionally. This evening, while sitting at dinner, we were suddenly saluted about eight O'Clock by a shower of bullets and found the enemy determined to keep us employed. It was remarkably dark, and we were not fully aware of their numbers and intentions till the moon rose, when they were perceived retiring after having wasted a good deal of ammunition and wounded Lieutenant Lyne of the Cavalry very severely and five men in our camp.

From this time till 22nd, nothing occurred worth notice. We had daily skirmishes, in which a few men fell on both sides and our Pioneers and C. were busily employed in strengthening our outposts, and in raising a kind of breast work, to resist cannon shot, which the enemy sent into our camp from some old guns, drawn out under the walls of the fort for that purpose. At noon, this day, a heavy thunderstorm accompanied by wind and rain, suddenly assailed us and as such a time was the most favourable in which to oppose pikes to fire-arms, we began to fall in, when in a twinkling, the thunder was succeeded by the flash and sound of our six-pounder on the most distant outpost and a strong party dashed towards it immediately. This post consisted of a company of Sepoys with a party of artillery, and one gun on the bund of a large tank, five or six hundred yards to the south ward of the fort, and one thousand two hundred from our nearest post. Lieutenant H. Dey who had been ordered down, with a company of the 3rd, to relieve a similar party of the 9th under Lieutenant Clason, noon being the time of removing all our outposts observing an unusual collection of clouds and sagaciously auguring there from the probability of a storm, being senior officer, had very sensibly taken upon himself to detain the other company. The squall approached, beating in their faces, and was immediately followed by one thousand pikeman. Our poor fellows, assailed by two such enemies at once, strove to give a fire, but hardly a musket would go off, and the gun after being discharged once only, was in the enemy's possession. The poligars more intent on seizing the ordinance than on injuring its defenders wounded only eight men of the party and were pushing off with their prize as fast as the wet cotton ground would permit, when our reinforcements appearing Lieutenants Dey and Clason rushed back accompanied by many of their men and we succeeded in reserving our Cannon from the hands of the Philistines although many hundreds more rushed out of the fort to their assistance and as the rain ceased, they poured our multitudes with fire-arms who being confronted as readily by similar parties from our camp a general action ensued, which I may well say, ended in smoke, both parties making much noise, and neither doing much execution. After about an hour's fighting, as if with one accord, the firing ceased, both parties retired to count their casualties, of which the most serious tally must have been ball cartridges.

This night about nine O'Clock we were roused by another thunder-storm, when all hands were again beat to quarters. In a short time faint flashes of fire-arms could be discerned through the gloom, in the direction of all our outposts and now and then the report of a cannon added to the horrors of darkness. A general attack with pikes was now anticipated in every part of the line and no one could tell what was going on, on either side of him. Our anxiety was to preserve the arms from damp, but this, from the violence of the rain, proved impossible and all stood wet to the skin, enjoying, in delightful anticipation, a thrust through the body from a pike, as sharp as a razor and only twenty feet long. At this critical juncture a body of two or three hundred men came rushing on the line with dreadful cries and were within an inch of being treated as enemies when they were discovered to be pioneers hascars, and coolies who had been at work on an intended battery within four hundred and fifty yards of the fort, and to their eternal disgrace, a few sepoy who had shamefully abandoned their posts in terror and dismay; these latter were instantly placed in confinement. The pioneers had been exposed without arms or any protection, had been actually assaulted in the battery and their sand bags and C, carried off in triumph, nor was it indeed intended that they should attempt to defend themselves. In about two

hours the weather cleared up and though the numbers of the enemy, who had sallied forth, could not be ascertained, yet tranquillity was then restored and not again disturbed that night.

The next day having only seen three faces of the fort, Major Macaulay, determined on a strong reconnaissance, and proceeded round it, out of reach of musquetry from the walls, accompanied by the cavalry and the 1st battalion of the 3rd regiment. The enemy, ever on the alert, manned the walls and sent a few cannon shot among us, but did no damage, as they seemed to apprehend an assault on the opposite face, but we had no sooner passed, than they began to come out. and attempted to impede our return though too late to interfere with our real design. The cavalry having now, four six pounders as gallopers, therefore, merely gave them a few rounds and then we retired at leisure.

From this time till the 19th of May, nothing remarkably occurred. Every two or three days, skirmishes, provoked by our followers ended in nearly the same manner as those already mentioned and we daily lost some men without being sure of the damage done to the enemy. Altogether, indeed, we lost about sixty in this quiet period, which considering all matters, was a very small proportion, for the poligars had now brought a nine-pounder and a three to bear upon us which they plied from the traverses of the north and south gates and much were we indebted to providence for the numerous escapes made in a crowded camp through which the shot ranged from front to rear, without doing much damage. During this time, however, we were not idle ourselves, since our cannon daily sent a few dozens of heavy shot into the fort which we flattered ourselves could not fail to do execution. We also constructed a tower twenty paces long and fifteen broad, within six hundred yards of the western face, which being about sixteen feet high, might likewise answer as a breaching battery. Here we placed a guard of sixty men and it was an object of much jealousy to the enemy who did all they could to retard it's progress. It was about one hundred and fifty yards from the old work, which the enemy destroyed on the night of the 22nd of April and when completed, the two twelve pounders were mounted in it. About this time we got accounts of the approach of Lieutenant Colonel Agnew, with reinforcements, and on the 21st of May he arrived with Captain John Munro, Major of Brigade and Captain Marshall, Private Secretary and personal Brigade-Major and immediately determined on the point of attack. We were fired on while reconnoitering and had two men wounded. On the 22nd his Majesty's 77th Regiment, Colonel Spry, a Company of artillery under Captain Sir John Sinclair, three companies of the 1st battalion of the 7th Regiment under captain C. Godfrey and four companies of the 1st battalion of the 13th regiment under captain Townsend, also joined our Camp, with four iron eighteen pounders, two five and a half and two four and a half inch howitzers and abundance of ammunition. In addition to which, the 1st regiment of height cavalry under Captain J. Doveton and one hundred and fifty Malays under Captain Whitley also arrived this evening. On the 22nd of the Colonel having again reconnoitred with Sir John Sinclair and Lieutenant Bradley of Engineers, determined on our post on the South bank, for a breaching battery, three people were killed by cannon shot this day and we got the four eighteen-pounders and two howitzers with two six pounders into the battery.

I must here mention that our fellow-soldiers who arrived yester day, held the fort and enemy in much contempt and seemed to think that we had not previously done our duty.

On the morning of the 23rd of May at sunrise, we opened two batteries at once, on the south, western bastion of the fort. Our tower breaching and C. with two twelve pounders and two howitzers; while the grand battery favoured them with salvos which soon demolished the southern faces and salient angle of the bastion. By noon, the storming party was ready to advance, but our old commandant took colonel Agnew aside and backed by another old friend persuaded him to delay the assault until the next day, much against what appeared to him his better judgement. The firing was therefore kept up all night to prevent the enemy from repairing the breach. The next morning the guns were all turned to demolish the defences, and cut off the breached bastion, which being completely effected, at one O'Clock P.M. having run the tower guns half way down to the fort, the storming party was ordered to advance.

It consisted of the grenadiers, and a battalion company of the 74th regiment, the grenadier' light company, and a battalion company of the 77th, the grenadiers of the 3rd, 4th, 7th, 13th, and 14th

regiments, the Malays and a detachment of the 9th.

Notwithstanding this formidable array, with the whole force ready to back them, the defenders shrunk not from their duty, but received our brave fellows with renewed vigour and the breach was so stoutly defended, that although the hedge was passed in a few minutes, it was nearly half an hour before a man of our's could stand upon the summit, while bodies of the enemy, not only fired on our storming party from the broken bastions on both flanks but others sallied round and attacked them in the space within the hedge. At length, after a struggle of fifteen minutes in this position, the whole of the enemy in the breach being killed by hand-grenades, and heavy shot thrown over among them, our granadiers succeeded in mounting the breach and the resistance afterwards was of no avail, although one body of pikemen charged our granadiers in the body of the place and killed three of them. Our cavalry now under the command captain Doveton, with James Grant barely recovered from his wound, had been posted with four gallopers, near the eastern face to arrest the fugitives.

A general panic now seized the enemy and they fled from their assailants as fast as possible. But no sooner had they got clear of the fort, than they formed into two solid columns and thus retreated, beset, but not dismayed, by our cavalry, who attacked them in flank and rear and succeeded in cutting off six-hundred. The remainder, however, made good their retreat and a column of about two thousand ultimately escaped. Four hundred and fifty dead bodies of the enemy were also found in the fort, those killed on former occasions having been disposed off outside to the eastward.

Our loss on this day was Lieutenant Gilchrist; of the 74th, a remarkably fine young man, and a most gallant soldier, who had distinguished himself so much as to be beloved by the whole force. Lieutenants Spalding and Campbell of the 77th and Lieutenant Fraser of the 4th killed. Lieutenant M'Clean, Scotch Brigade, Captain Whitleo of the Malays, Lieutenant Valentine Blacher of the 1st Cavalry; Lieutenant Campbell of the 74th and Lieutenant Birch of the 4th wounded. Lieutenant Blacker was piked in two or three places, but emulating James Grant, who was always the foremost in danger, he would not desist, until our trumpets had sounded the recall. Europeans killed nineteen, and wounded seventy six. Natives killed twenty four and wounded ninety six making a total including Officers of two hundred and twenty three.

To us, who had suffered so severely in our unsuccessful assault, a sight of the interior of this abominable dog-kennel was most acceptable, the more so, as this was the first time it had even been taken by storm. Though frequently attempted. Nothing could equal the surprise and disgust which filled our minds at beholding the wretched holes under ground, in which a body of three thousand men and for sometime their families also had so long contrived to exist. No language can paint the horrors of the picture. To shelter themselves from shot and shells, they had dug these holes in every part of the fort and though some might occasionally be out to the east-ward, yet the place must always have been excessively crowded. The north-west bastion, our old breach, attracted our particular attention and description of it will therefore serve for every other in this fort. It was about fifteen feet high on the outside and nearly square; the face we breached was thirty feet long and a parapet of about three feet thick at the summit, gradually increased sloping down into the centre, which was barely sufficient to contain about forty men the passage in the gorge being only wide enough to admit two at a time. The depth in centre, being originally on a level with the interior, was increased as the top mouldered down, so as to leave the defenders entirely sheltered from everything but the shells and shot, which we had latterly used more by accident than design. These were of course, thrown over from the outside and nothing else could have secured us the victory, since every man in the last breach was killed and the passage blocked up before our granadiers obtained a footing above. Their long pikes, used in such a sheltered spot, must be most powerfully effective. No wonder, then that every man who got to the top was instantly pierced and thrown down again. He could never get at his enemy, and indeed could scarcely tell from whence the blow was inflicted. The system of defence adopted by these savages would have done credit to any engineer. Nothing could surpass it but their unwearied perseverance. Had the bastion been solid or their defensive weapons only musquets and bayonets, we should not have had mortification to lie before it for two months and had our cavalry been more efficient we should

not have had a continuance of this warfare for six months longer. The fugitive phalant, making good it's retreat to Sherewele, was there joined by twenty thousand men of the Murders.

Before I quit this place for ever, my plans and sketches being the only memorials of it that now exist for it was razed to the ground and ploughed all over but a few months afterwards, I must pay a parting tribute to the memory of one of the bravest and most cheerful fellows I ever knew. Michael Egan, one of the first day fell pierced through the body and we all thought him dead. When the retreat was sounded and a rush not the most creditable, was made in opposite direction, I was employed in supporting or rather carrying off a wounded grenadier of the 74th on looking behind me, I saw poor Egan rise from the ground and run a few yards pursued by pike-men. The first impulse might have left me by his side but where I could reach the spot, he was piked through and through and feel to rise no more in this world. His mangled body was wept over next morning, not only by his brother officers, but by every native officer and sepoy of the crops. Michael Egan was a manly honest, and liberal fellow with a frame of iron and wanting only a little more education to have insured a rapid advancement in the world. As, living, he was beloved by every man who knew him, so he was lamented by them dead, and the friend who now with an aching heart attempts to record his worth paid the last sad tribute to his remains when entered on the field of battle.

Having already introduced one native soldier to the reader. I cannot close the Panjalam coorchy annals, without marking mention of another equally distinguished and equally unfortunate in the successor to Subadar Sheik Edraum of the bodyguard. His name has escaped me, but his conduct is engraven on my memory, never to be forgotten emulating his noble commander, now much enfeebled by his wound but still the foremost amongst the enemy, this native officer pierced through the whole column more than once, cut down four or five of the enemy himself and at last fell covered with wounds and was afterwards found perfectly lifeless. I could mention many others but they would extend my journal to an unreasonable length, not having, however done our Eteapoor allies sufficient justice. Considering the share they took in the whole service, I shall conclude this part of my narrative with the death of one of their chief. Mortally wounded, he desired that his body might immediately be carried to Major Macaulay, who was at the time surrounded by his English Officers. The old man who was placed upright in a chair, then said with a firm voice "I have come to show the English how a poligar can die". He twisted his whiskers with both hands as he spoke and in that attitude expired.

The three companies of the 9th, under Captain Hazard being left with the pioneers to destroy the fort, a work by no means to be envied on the 25 th of May, the Company of the 16th, under Captain M'Donnell, was sent ten miles off to garrison Tutucorine, which the enemy had abandoned.

கழுகுமலைச் சிக்கலும் கௌசானலும்

கழுகு மலை

தூத்துக்குடி மாவட்டத்தின் கோவில்பட்டி வட்டத்திலுள்ள ஒரு பெரிய கிராமம் கழுகுமலையாகும். கோவில்பட்டி - சங்கரன்கோவில் சாலையில் கோவில்பட்டியிலிருந்து 24 மைல் தொலைவில் அமைந்துள்ள இக்கிராமம் பழமையான வரலாற்றுச் சிறப்புடையதாகும். 9 அல்லது 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பாறைக்குடைவுக் கோயில்கள் இங்குள்ளன. வெட்டுவான் கோவில் என்றழைக்கப்படும் பாறைக்குடைவுக் கோவிலொன்று ஒரே கல்லில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. கழுகாசல மூர்த்தி கோயில் என வழங்கும் சுப்பிரமணியர் கோவில் இவ்வூரின் நடுவிலுள்ள பெரிய பாறையைக் குடைந்து உருவாக்கப்பட்டுள்ளது (இது தொடக்கத்தில் சமணர்கோவிலாக விளங்கியது என்றும் கூறுவர்). இங்குள்ள மலைக்குன்றில் இடம் பெற்றுள்ள சமண தீர்த்தங்கரர்களின் சிற்பங்கள் இவ்வூர் சமண முனிவர்கள் வாழ்ந்த இடம் என்பதனை உறுதிப்படுத்துகிறது (Pate, 1917 : 379).

ஆ. சிவசுப்பிரமணியன்
வ.உ.சி. கல்லூரி
தூத்துக்குடி

எட்டையபுரம் ஜமீனும் கழுகுமலையும்

முத்துக்கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் (1601 - 09) என்ற மதுரை நாயக்க மன்னர் இரணியல் கோட்டையின் மீது நிகழ்த்திய போரில் எட்டையபுரம் ஜமீன்தாரான குமார எட்டப்பன் என்பவர் கலந்து கொண்டு திரும்பி வரும்போது பகைவனின் அம்புக்குப் பலியானார். அவரது நினைவாகக் கழுகுமலைக் கிராமம் “இரத்த மானியமாக” எட்டையபுரம் ஜமீனுக்கு வழங்கப்பட்டது (சதாசிவன், 1976:89). இதன் அடிப்படையில் இக்கிராமத்தின் நிலம் முழுவதும் எட்டையபுரம் ஜமீனின் முழு உடைமையாக இருந்தது. அத்துடன் கழுகாசல மூர்த்தி கோவிலுக்கும் எட்டையபுரம் ஜமீன்தார்களே பரம்பரை அறங்காவலராகவும் விளங்கினார்.

கழுகுமலை நாடார்களும் எட்டையபுரம் ஜமீனும்

நாடார்கள் தமிழகத்தின் பிற மாவட்டங்களில் தீண்டத்தகாதவர்களாகக் கருதப்பட்டது போலவே இங்கும் கருதப்பட்டார்கள். இதனால் கழுகாசலமூர்த்தி கோவில் எல்லைக்குள்ளிருந்த குடிநீர்க் கிணற்றில் தண்ணீர் எடுப்பதற்கு அவர்களுக்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டிருந்தது.

ஜெகவீரராமகுமார எட்டப்ப நாயக்கர் என்ற எட்டையபுரம் ஜமீன்தார் 1890 இல் காலமானபோது அவரது ஒரே மகன் பன்னிரண்டு வயது நிரம்பிய சிறுவனாக இருந்தான். எனவே, அவன் உரிய வயது அடையும் வரை எட்டையபுரம் ஜமீனின் நிர்வாகம் சென்னை மாநில அரசின் பொறுப்பில் இருந்தது. அரசின் சார்பாக வெங்கட்ராயர் என்ற பிரமணர் ஜமீனை நிர்வகித்து வந்தார். 1984 ஆம் ஆண்டில் மங்கல, அமங்கலச் சடங்குகளின்போது இந்த வீதிகளில் நாடார் சாதியினர் ஊர்வலம் நடத்தக்கூடாது என்ற தடை உத்தரவை வெங்கட்ராயர் நீதிமன்றத்தில் பெற்றார். இது நாடார்களின் தன்மான உணர்விற்கு ஓர் அறை கூவலாக அமைந்தது.

ஏனெனில் சமூக உயர்நிலையினை அடைய முயலும் தீவிரமான முயற்சியில் நாடார்கள் ஈடுபட்டிருந்த சமயமாக இந்தக் காலம் இருந்தது. சமூக ஏனியின் உயரே ஏற எந்த விலை கொடுக்கவும் அவர்கள் தயராக

இருந்தார்கள், பெஸ் (L.Besse, S.J.) என்ற சேசு சபைத்துறவியின் கூற்றுப்படி "அரிசியை விட பல்லக்கே" அவர்களுக்கு முக்கியமானதாக இருந்தது (M.J.P.A.1).

கமுகுமலை நாடார்களின் சமய மாற்றம் (கி.பி. 1894)

இத்தகைய மன நிலையில் இருந்த நாடார்கள் மத்தியில் தங்களுக்கென ஒரு சமூக உயர்வைப் பெற கத்தோலிக்க சமயத்தை மேற்கொள்ளும் முயற்சி 1894 ஆகஸ்டுக்கு பின் நிகழத் தொடங்கியது. காநாயக்கப்பட்டியிலுள்ள கத்தோலிக்கத் தேவாலயத்தில் நிகழ்ந்த, விண்ணேற்பு நாள் திருநாளுக்குக் கமுகுமலை நாடார்களிருவர் சென்றனர். அங்கு பாமல் என்னும் குருவைச் சந்தித்து அவர்களின் சாதியைச் சேர்ந்த நூறு குடும்பங்கள் கிறிஸ்தவத்தைத் தழுவ விரும்புவதாகக் கூறினார். அதன்படி அவரும் கமுகுமலை சென்று கத்தோலிக்க சமய உண்மைகளைப் போதித்தார். நாடார் ஒருவருக்கு உரிமையான பெரிய பஞ்சக் கிட்டங்கி ஒன்று ஆலயமாகவும் இல்லமாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டது.

பின்னர் நகரின் மையப் பகுதியில் ஒரு காலி மனை ஒன்றை பாமல் விலைக்கு வாங்கினார். 23 நவம்பர் 1894 இல் ஆலயத்திற்குக் கால்கோள் செய்யப்பட்டது. 1895 மார்ச் இறுதிவாக்கில் முந்நாறு பேருக்குத் திருமுழுக்கு வழங்கினார். எஞ்சியுள்ள இருநாறு பேருக்கு அவருடைய அடுத்த வருகையின்போது திருமுழுக்கு வழங்கத் திட்டமிட்டார். ஆனால் அதற்குள் நடந்ததோ வேறு (M.J.P.A.1).

கமுகுமலைக் கொடூரம் (கி.பி. 1895)

கமுகுமலைக் கந்தசாமி கோயிலில் தேர்த்திருவிழா நடைபெறும். மேலும் தேர்த் திருவிழாவினையொட்டி மாட்டுச் சந்தை நிகழும். இதன் காரணமாகத் தேரோட்டம் பார்க்கவும், மாடு வாங்க, விற்கவும் மாவட்டத்தின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் இங்குக் கூடுவர்.

1895 ஏப்ரல் 7, ஞாயிற்றுக்கிழமை பங்குனித் தேரோட்டம் நிகழும் நாளாகவும் குருத்தோலைத் திருநாளாகவும் (Palm sunday) ஒருசேர அமைந்திருந்தது. 1894 நவம்பரில் கால்கோள் செய்யப்பட்ட கத்தோலிக்கத் தேவாலயமானது காரைச் சுவர்களையும் ஒலைக்கூரையும் கொண்டு கட்டி முடிக்கப்பட்டிருந்தது. புதிய கத்தோலிக்கர்களுக்கே உரிய ஆர்வத்துடன் குருத்தோலை நாளினைக் கொண்டாட நாடார்கள் திட்டமிட்டிருந்தனர். கோயிலுக்கு எதிரே பந்தல் ஒன்றையும் இதற்காக அமைத்திருந்தனர்.

குருத்தோலைத் திருநாளன்று புதிய தேவாலயத்தினுள் நாடார்கள் குழுமியிருந்தனர். அதே நேரத்தில் தேரும் முருக பக்தர்களால் இழுக்கப்பட்டது. தேர் திரும்புவதற்காகத் தேரின் சங்கிலியை நாடார்கள் கட்டிய தேவாலயத்தின் எதிரே இழுத்துச் செல்ல வேண்டிய அவசியமிருந்தது. எனவே பந்தலை நீக்கும்படி நாடார்களிடம் ஜமீன் நிர்வாகி வெங்கட்ராயர் வேண்டினார். பந்தல் தங்கள் ஆலயத்தின் எல்லைக்குள் இருப்பதால் அதை நீக்க முடியாதென்று நாடார்கள் உறுதியாக நின்றனர். தங்களுக்குச் சம உரிமை வழங்காததுடன் மட்டுமின்றி தாங்கள் புதிதாகக் கட்டிய ஆலயத்தில் நிகழவிருக்கும் விழாவிலும் குறுக்கிடுவதாக அவர்கள் நினைத்தனர். இருதரப்பினரின் கௌரவப் பிரச்சினையாகப் பந்தல் மாரியது. இருதரப்பினரும் வாக்குவாதத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது நாடார்கள் மீதும் அவர்களது தேவாலயத்தின் மீதும் கற்கள் வீசப்பட்டன. கல்லெறியிலிருந்து தப்ப நாடார்கள் தங்களது தேவாலயத்தினுள் தஞ்சம் புகுந்தனர். இதற்கிடையில் நாடார்களிடம் பந்தலை நீக்கும்படிக் கூறிக்கொண்டிருந்த வெங்கட்ராயர் குத்திக் கொல்லப்பட்டார். குத்தியவரைப் பிடிக்க முயன்ற துரைசாமிபுரம் கிராம அதிகாரியும் குத்தப்பட்டார் (இருவரும் இரண்டு நாட்களில் இறந்து போனார்கள்).¹

இதனால் ஆத்திரமுற்ற கூட்டம் தேவாலயத்தின் கதவுகளைப் பூட்டிக் கூரைக்கு நெருப்பு வைத்தது. உயிர் பிழைக்க வேண்டி ஜன்னல் ஒன்றின் வழியாக வெளியேறிய நாடார்கள் போலீசாரால் கைது செய்யப்பட்டனர். தேவாலயம் தீப்பற்றியெரிந்தது.

பின்னர் இக்கூட்டம் தேவாலயத்தின் அருகேயிருந்த நாடார்களின் குடியிருப்பைச் சூறையாடத் தொடங்கியது. பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் காதுகள் அறுக்கப்பட்டு, காதணிகள் பறிக்கப்பட்டன. கொள்ளை முடிந்ததும் வீடுகளுக்கு நெருப்பிடத் தொடங்கினர். வைக்கோற் கட்டுகளையும் பஞ்சப் பொதிகளையும் பெட்ரோல் ஊற்றிக் காரை வீடுகளின் கதவுகளுக்கு முன்னர் இட்டுக் கொளுத்தினர். இந்த வகையில் ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தந்தை தாய் மற்றும் குழந்தைகள் எரிக்கப்பட்டனர்.

பாமல் குருவை முதலில் அழைத்த இருவரில் ஒருவரும் உபதேசியராகப் பணியாற்றி வந்தவருமான வேதமுத்து என்பவர் மிகக் கொடூரமான முறையில் கொலை செய்யப்பட்டார். அவரைக் கழுவிவெற்றிப் பாதத்தையும் தோளையும் மட்டும் எடுத்துவிட்டுச் சென்றனர். பதினெட்டு வயதே நிரம்பிய சூசைமுத்து என்ற இளைஞன் மீது பெட்ரோல் ஊற்றி உயிருடன் எரித்தனர். அனந்தம்மாள் என்ற எட்டு வயதுப் பெண் குழந்தை, அவளது பெற்றோர்களான வேதமாணிக்கம், இராயம்மாள் என்பவர்களுடனும் அண்ணனான

ஞானமுத்துவுடனும் புகையினால் மூச்சுத்திணறி இறந்தாள். தாயின் அரவணைப்பில் இருந்த குழந்தையொன்று கலகக்காரர்களால் பறிக்கப்பட்டு எரியும் நெருப்பில் வீசப்பட்டது (M.J.P.A. 1,2,3: T.N.A. 1895a, 1896a).

கத்தோலிக்க நாடார்கள் மட்டுமின்றி இந்து நாடார்களும் இத்தாக்குதலுக்கு ஆளாயினர். அருணாசல நாடார் என்பவருக்குச் சொந்தமான பண்டகாலையிலிருந்த பருத்தியும், பருத்தி விதையும் அடியோடு எரிந்து சாம்பலாயின (M.J.P.A. 2).

வரலாற்று ஆவணங்கள் மட்டுமின்றி நாட்டார் பாடல்கள் சிலவும் இந்நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பிடுகின்றன. சான்றாக ஒரு பாடலைக் காணலாம் (வானமாமை, 1960 : 122)

உருண்டமலை திரண்டமலை
ஒய்யாரக் கழுகுமலை
பாசிபடர்ந்தமலை
பங்குனித்தேர் ஓடும் மலை

பங்குனி மாத்தையிலே
பதினெட்டாம் தேதியிலே
கரும்புதிங்கிற நாளையிலே
கலகம் வந்த நியாயமென்ன?

மூல முடங்கலிலே
முந்நாறு கார வீடு
காரவீட்டு முத்து நாடான்
கண்ணு வச்சிக் குத்தினானே

குத்தினது முத்து நாடான்
குலவையிட்டான் சுப்பு நாடான்
மானேஜர் சாகப்போயி
மாண்டாரே சாணாரெல்லாம்

அமார்க்களமாம் சமார்க்களமாம்
அடுகளத்துப் படுகளமாம்
படுகளத்தில் மாளலாமா?
பாலன் சிறு குழந்தை

இப்பாடல் எவ்விதச் சார்புமின்றி, கலகத்தில் சிறு குழந்தைகளும் பலியான கொடுமையினை வருத்தத்துடன் உணர்த்தி நிற்கிறது.

நாடார்களின் அவலம்

சமூக உயர்வை நாடி மதம் மாறிய நாடார்கள் இவ்வாறு உயிரிழப்புக்கும், உடைமையிழப்புக்கும் ஆளானதுடன் அவர்களின் அவலநிலை முடிந்துவிடவில்லை. ஜமீன் மேலாளர் வெங்கட்ராயரை கொலை செய்ததாக அவர்கள் மீது கொலைக்குற்றம் சாட்டப்பட்டது. அத்துடன் கொள்ளையடித்தல் மற்றும் ஆபத்தான காயங்களை ஏற்படுத்தியதாகவும் அவர்கள் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டது. இது தொடர்பாக 36 நாட்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். கைது செய்யப்படாத ஆண்கள் ஊரைவிட்டு ஓடி ஒழிந்தனர். அதே நேரத்தில் நாடார்களைக் கொன்றவர்கள் மீதும் குடியிருப்புகளைச் சூறையாடி நெருப்பிட்டு அழித்தவர்கள் மீதும் எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்க காவல்துறை ஆயத்தமாக இல்லை. இக்கொடுமைகள் தொடர்பாக நாடார்கள் அளித்த புகார்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டன (M.J.P.A.2,3).

கௌசானலின் பணி

கழுகுமலைக் கோர நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்த இக்காலத்தில் பிரெஞ்சுக்காரரான கௌசானல் என்ற சேசு சபைத்துறவி பாளையங்கோட்டை மறை மாவட்டத்தின் தலைமைக் குருவாகப் பணியாற்றினார். கழுகுமலை நிகழ்ச்சிகள் குறித்த செய்தி, அவை நிகழ்ந்த அன்றே தந்தி வாயிலாக கௌசானலுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. அவரும் அன்றே புறப்பட்டு கழுகுமலை வந்து சேர்ந்தார். நாடார்களுக்கு நிகழ்ந்த

அவலத்தை நேரில் கண்டறிந்தார். ஆண்களில் சிலர் இறந்துபட, சிலர் கைது செய்யப்பட்ட, பலர் அஞ்சிஓட மொத்தத்தில் ஆடவரின் துணையின்றி பெண்களும் குழந்தைகளும் பரிதவிப்பதை உணர்ந்தார். எனவே பெண்களையும் குழந்தைகளையும் பாலையங்கோட்டையிலிருந்த வியாகுலமாதா கன்னியர் மடத்திற்கு அனுப்பிவைத்தார். அங்கு அவர்களுக்கு உடையும் உணவும் உறையுளும் கிடைத்தன (செபஸ்தியான், 1967).

அவருடைய அடுத்த பணி கைது செய்யப்பட்ட நாடார்களின் மீதான வழக்குகளை நடத்துவதும், நாடார்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளுக்குக் காரணமானவர்கள் மீது வழக்குத்தொடர ஏற்பாடு செய்வதுமாக அமைந்தது.

திறமையான வழக்கறிஞர்களைக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட நாடார்களின் சார்பாக வாதாட கௌசானல் ஏற்பாடு செய்தார். திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலிருந்த குற்றவியல் நீதிமன்றத்தில் நாடார்களுக்கு எதிராகத் தொடரப்பட்ட வழக்கில் இரண்டு கத்தோலிக்க நாடார்களுக்கு மரண தண்டனையும், 23 கத்தோலிக்க நாடார்களுக்கு ஆறு மாதக் கடுங்காவல் தண்டனையும், 17 கத்தோலிக்க நாடார்களுக்கு நான்கு மாதச் சிறைத் தண்டனையும் விதித்துத் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது (M.J.P.A. 3).

நாடார் குடியிருப்பைச் சூறையாடியதாகவும் நெருப்பிட்டதாகவும் கொலை செய்ததாகவும் குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட இந்துக்கள் 7 பேரும் செசன்ஸ் நீதிமன்றத்தால் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். இத்தீர்ப்பை எதிர்த்து மேல்முறையீடு எதுவும் செய்வது பயனற்றது என்று அரசு வழக்கறிஞர் கூறியது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது (T.N.A 1896).

நாடார்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட தண்டனையையெதிர்த்து சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில் கௌசானல் முறையீடு செய்தார். இம்முறையீட்டை விசாரித்த நீதிபதிகள் தண்டிக்கப்பட்ட கத்தோலிக்க நாடார்கள் அனைவரையும் விடுதலை செய்தனர். அத்துடன் முதலில் தண்டனை வழங்கிய நீதிமன்றத்தையும் காவல் துறையையும் கண்டித்தனர்.

இத்தீர்ப்பு காவல்துறை மற்றும் வருவாய்த்துறை அதிகாரிகளுக்கு அதிர்ச்சியை அளித்தது. அதே நேரத்தில் கௌசானலின் புகழை உயர்த்தியது.

மீண்டும் இத்தகைய மோதல்கள் ஏற்படுவதைத் தடுக்க கத்தோலிக்க ஆலயம் இருந்த பழைய இடத்துக்குப் பரிவர்த்தனையாக அதைவிடப் பெரிய இடம் 1886-இல் வழங்கப்பட்டது. அதன்படி அப்புதிய இடத்தில் தேவாலயம் கட்டி முடிக்கப்பட்டது (M.J.P.A.1).

கமுகுமலைக் கலவரம் உணர்த்தும் செய்திகள்

மிகக் கொடூரமான முறையில் நிகழ்ந்து முடிந்த கமுகுமலைக் கலவரம் அடிப்படையில் இந்து - கத்தோலிக்க மோதலன்று. மேலெழுந்தவாரியாக நோக்கும்போது சமயக் காழ்ப்புணர்வினால் நிகழ்ந்த கலவரம் போல் தோன்றினாலும் இது உண்மையில் சாதிய மோதலாகும். இவ்வுண்மையினைப் போலீஸ் நிர்வாக அறிக்கையும் (T.N.A. 1895; 3-4) குறிப்பிடுகிறது.²

தமிழகத்தில் நிலவிய சாதி அமைப்புக்குள்ளே வராத சாதியினராக (outcaste) சில சாதியினர் கருதப்பட்டனர். இவர்களுள் நாடார் சாதியினரும் சாணார் என்ற பெயரில் உட்படுத்தப்பட்டிருந்தனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இவர்களின் சமூக முன்னேற்றம் மெதுவாக நிகழத் தொடங்கியது. ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சி நிலைபெறத் தொடங்கியபிறகு ஏற்பட்ட சமூக மாறுதல்கள் இவர்களின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அடிகோலின. இதன் விளைவாகச் சமூக உயர் மதிப்பினை (Social Status) உயர்த்திக்கொள்ளும் முயற்சியில் இவர்கள் ஈடுபட்டனர். அதே நேரத்தில் ஏற்கனவே சமூக உயர்மதிப்பினைப் பெற்றிருந்த சாதியினர் இவர்களின் முயற்சியைத் தடுத்து நிறுத்த முயன்றனர். இதன் விளைவாக முரண்பாடுகள் முற்றி மோதல்கள் நிகழ்ந்த காலமாக கி.பி. 1860 இலிருந்து 1899 வரையுள்ள காலம் அமைந்தது. திருத்தங்கல், சிவகாசி, கமுதி, மதுரை ஆகிய ஊர்களில் உள்ள கோவில்களில் நுழைந்து வழிபாடு செய்யும் உரிமையினைப் பெற நாடார்கள் மும்முரமாக முனைந்து நின்றனர். இம்முயற்சியில் அவர்கள் வெற்றியடையாவிடினும் தன்மான அடிப்படையில் தங்களை ஒன்றுதிரட்டி சமூக உயர்விற்காகப் போராடும் மனப்பக்குவத்தை வளர்க்க இம்முயற்சி உதவிற்று.

கமுகுமலைக் கலவரமும் சாதிய முரண்பாட்டின் வெளிப்பாடாகவே அமைந்தது. நாடார்கள் கத்தோக்கர்களாக மாறியதன் வாயிலாகச் சமூக உயர்வின் சின்னமாக விளங்கிய கோவிலைத் தங்களுக்கென அவர்களால் அமைத்துக்கொள்ள முடிந்தது. இத்தேவாலயம் அவர்களைப் பொறுத்த அளவில் வெறும் வழிபாட்டு இடம் மட்டுமன்று; அது அவர்கள் உருவாக்கிக் கொண்ட சமூக உயர் மதிப்பின் குறியீடாகவும் அமைந்தது.

எனவேதான் அவர்களுடன் பகையுணர்வு கொண்டவர்களுக்கு இத்தேவாலயம் எரிச்சலூட்டும் ஒன்றாகக்

காட்சியளித்தது. இவ்வெரிச்சலின் காரணமாகவே தேரின் சங்கிலியை இழுத்துச் செல்வதற்கு இடையூறாகவுள்ளது என்று கூறி, பந்தலை நீக்கும்படி வற்புறுத்தி மோதலுக்கு வித்திட்டனர். தங்களுடைய உரிமையில் குறுக்கிடுவதாகக் கருதிய நாடார்களின் கோபவுணர்ச்சி ஐமீன் மேலாளரின் கொலைக்குக் காரணமாயிற்று. இதன் தொடர்ச்சியாகவே தேவாலயம் எரியூட்டப்பட்டதும் நாடார்கள் கொலை செய்யப்பட்டதும் நாடார்களின் குடியிருப்பு சூறையாடப்பட்டதும் நிகழ்ந்தன.

இந்நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பின்னர் நிகழ்ந்த வழக்குகளில் அரசு அதிகாரிகள் ஐமீன் தரப்பைச் சார்ந்து நின்றனர். இந்நிலையில் ஐமீன் - அதனைச் சார்ந்து நின்ற சில சாதியினர் மற்றும் காவல்துறை, நீதித்துறை ஆகிய வலுவான சக்திகளை எதிர்த்து நிற்க வேண்டிய பரிதாப நிலைக்கு நாடார்கள் தள்ளப்பட்டனர்.

இத்தகைய அவலச் சூழலில் கௌசானல் துயரப்படும் நாடார்களிடம் வெறும் அனுதாபம் மட்டும் கொள்ளாமல் நடைமுறையில் சாத்தியமான உதவிகள் அனைத்தையும் மேற்கொண்டார். பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு உணவும் உறைவிடமும் வழங்கியதுடன் அவர் தமது பணிகளை முடித்துக்கொள்ளவில்லை. நீதிமன்றத்தில் நாடார்களுக்கு எதிராகத் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்ட போதும் சோர்வடையவில்லை. ரோமிலுள்ள உயர் சமயக்குருக்கரின் மூலம் இங்கிலாந்திலுள்ள கார்டினலுடன் தொடர்பு கொண்டு செசன்ஸ் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பினை உயர்நீதி மன்றம் மறுபரிசீலனை செய்யும்படி முயன்று அதில் வெற்றியும் பெற்றார் (Houpert, 1937 : 128; செபஸ்தியான், 1967).

கௌசானல் திருச்சபை என்ற எல்லைக்குள் தம்மைக் குறுக்கிக் கொள்ளாததால் சமூக நீதிக்கான போராட்டத்தில் ஒரு சார்பு நிலையை அவர் மேற்கொண்டார். தமது ஆற்றல் அனைத்தையும் ஒன்று திரட்டிக் கொடுமான தாக்குதல்களுக்காளான நாடார்களுக்குத் துணை நின்றார். செயல் திறன் கொண்ட அவரது மனித நேயச் செயல் சமய எல்லையினையும் கடந்து போற்றற்குரிய செயலாக அமைந்துள்ளது.

குறிப்புகள்

- ¹ இறந்துபோன ஐமீன் மாணேஜரின் நினைவாகக் கழுமலைக் கீழ் தலையில் 18 ஆம் பலிபீடம் என்ற பகுதியில் கல்வெட்டுக்கள் எதுவுமில்லாத நினைவுச் சின்னமொன்று உள்ளது.
- ² Though the two parties in the riot were Hindus and Christians, it was in essence a caste dispute, and the dispute was one which exists in a smouldering condition in very many villages in Tirunelveli.

துணை நூற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

M.J.P.A. (Madurai Jesuit Province Archives), Shembaganur, Kodaikanal - 624 104.

1. Besse "La Mission du Madura" (Fr.Mummas' English translation - Typed Copy)
2. Paper Cuttings Tirunelveli Riots, July 24, 1899.
3. The Kalugumalai Tragedy of 1895.
4. The Tragedy of Kalugumalai, April 1895.

T.N.A (Tailmadu Archives)

1895: Police Administration Report for the Year 1895.

1895: Madras Native Newspaper report for the Year

1896: G.O. 70 dated 11 January 1896, Judicial.

1896a: G.O. 572 Judicial dated 9-3-1896.

Pate - 1917

MADRAS DISTRICT GAZETTEERS TIRUNELVELI VOL-I. Madras: Govt. Press.

இரண்டாம் நிலை ஆதாரங்கள்

Houpert, Joseph, S.J. 1937: *A South Indian Mission, The Madura Mission, 1535 1936*, Trichinopoly.

சதாசிவன், வே., & இளசை மணியன் & இராஜமணி, மா., 1976: *எட்டையூர் வரலாறு*, எட்டையூர்: தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்.

செபஸ்தியான், சே.ச., 1967: *தென்னகத்தின் ஒளி கௌசானல்*, பாலையங்கோட்டை : கௌசானல் பதிப்பகம்.

வானமாமலை, நா., 1980: *தமிழ் நாட்டுப் பாமரர் பாடல்கள்*, சென்னை. நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,

கசப்புக் கவிஞர்: ஆ டான் கவிராயர்

வேண்டியவெல்லாம் வேண்டியாங்களிக்கும் செழுமைமிக்க ஊர் ஓட்டப்பி்டாரம். நீர்ப்பெருக்கின் வளமையினால் நெல்மணிக் கதிர் சாய்ந்து ஊரின் புறத்தோற்றத்தை எழில் மெருகூட்டும். கோவில்களின் மணியோசை இரு செவிகளில் ரீங்கரித்த வண்ணமிருக்கும். முதல் முழக்கமிட்ட வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனையும் வெள்ளையராட்சிக்கு எதிராய் முதன்முதலில் சுதேசிக் கப்பல்விட்ட வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளையையும் அர்ப்பணித்தது ஓட்டப்பி்டாரம்.

இந்த ஓட்டப்பி்டாரம் சிவன் கோவில் சன்னிதித் தெருவில் இன்றும் மொட்டை மஞ்சளத்திமரம் ஆண்டாண்டுக் காலம் செவிவழிச் செய்தியாய் வசை பாடிப் புகழ் சேர்த்த ஆண்டான் கவிராயரின் புகழைக் கூறிக்கொண்டே இருக்கின்றது. வெண்பாவிற்குப் புகழேந்தி, வசைபாடக் காளமேகம் எனப் புகழ்பெற்ற புலமைத் தூரிகைக்காரர்களின் வரிசையில் 'கசப்புக் கவி' ஆண்டான் கவிராயரும் அவதரித்தார் ஓட்டப்பி்டாரத்தில்.

பிறப்பால் பிராம்மணக் குலத்தைச் சார்ந்த ஆண்டான், அக்காலத் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்து ஆசிரியரின் பிரம்படி பொறுக்க முடியாமல் வள்ளூர் உலகம்மன் கோவிலில் தஞ்சம் அடைந்து சன்னதியின் உள்ளே புகுந்து கதவைத் தாழிட்டுக் கொள்கிறார். உலகெல்லாம் படியளந்து இல்லம் திரும்பும் ஸ்ரீ உலகாண்ட ஈசுவரி அம்மன் தன் சன்னதியின் கதவுகள் இறுக மூடியிருப்பதைக் கண்டு திகைக்கிறார். தாழ்ப்பான் தடுமாறுகிறது. உள்ளேயிருந்த ஆண்டானின் நா தடுமாறுகிறது. 'அம்மா! தாயே! பாடம் என் நாவில் ஏறவில்லை. எனக்குக் கல்வியும் புலமையும் ஒருங்கே நாவில் ஏற்றினால்தான் கதவைத் திறப்பேன்' எனப் பிடிவாதம் செய்கிறார். உலகம்மை அவரது நாவை நீட்டச் சொல்கிறார். உடனே சாவித் துவாரத்தின் வழியே நாக்கை நீட்ட அம்மன் வேப்பங்குச்சியால் அவர் நாவில் 'புலமை பெருக' எழுதிவிடுகிறார். பிரம்மாவின் தலையெழுத்தோடு அம்பாளின் கலையெழுத்தும் சேரக் கவிராயரின் கைவண்ணம் சிறக்கிறது.

தனக்குச் சொல்லிக்கொடுத்த ஆசிரியருக்கே தன் கவிதையின் மூலம் பட்டை தீட்டிக் கொள்கிறார். புதுமணத் தம்பதிகளான அந்த ஆசிரியரின் மேல் கவிதை பாய்கிறது.

கூலி கொடுத்து குறைநாள்

படிக்கும் முன்னம்

ஆலிபோல் சீறி அடித்தார்

பிரம் பாலே

வாலிப்பத்தில் எங்கள்

வாத்தியார் பெண்ணாதி

தாலியறுக்க வரம்

தந்தருள்வாய் உலகாய்!!

ஆக ஆண்டான் கவிராயர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய முதற் பாடலே ஓர் உயிரைக் காவு

கொள்கிறது. இந்தக் கசப்புக் கவி ஒவ்வொரு ஊராய் யாத்திரை கிளம்புகிறார்.

மார்த்தாண்டன் பட்டி என்ற சிற்றாருக்குச் செல்கிறார். அங்கே வெற்றிலைக் கொடிக்கால் சூரியக் கதிர்களைப் பூமிப் பரப்பில் இறங்கிவிடாது படர்ந்து நிற்கும். வெற்றிலை போடுவதில் ஆண்டான் கவிராயருக்கு அமோக ஆசை. நீர் பாய்ச்சிக்கொண்டிருந்த கொடிக்கால்காரனைப் பார்த்து, "தம்பீ..... ரெண்டு இளம் வெற்றிலையாகக் கொடு. போட்டுப் பார்ப்போம்" எனக் கனிவாய்க் கேட்கிறார். கொடிக்கால்காரன் சிறிப்பாய்ந்து ஆண்டானை விரட்டிவிடுகின்றான். கவிராயருக்கு வந்ததே கோபம். தன் கவிதையை முடுக்கி விடுகிறார்.

மாத்தானப்பட்டி வடகிழக்கு மூலையிலே
பூத்தானமாய் பூத்ததோர் புதுக் கொடிக்கால்
அடிகருகி நுனிகருகி இலைகருகிப் போகணும்
வெற்றி வேலாயுதப் பெருமானே.

தனது வாக்குப் பலிக்க வேலாயுதப் பெருமானை வேறு துணைக்கழைக்கிறார்.

எல்லை விரிந்து பார்வை நோக்கும் ஆண்டான் கவிராயர் நெல்வையை அடுத்த மேற்றிசை பகுதிகளுக்கு யாத்திரை கிளம்புகிறார். பத்தமடை, சுத்தமல்லிப் பக்கம் அவர் பார்வை திரும்புகிறது. அப்போது அங்கே பூத்துக் குலுங்கும் சுத்தரிக்காய்த் தோட்டம் அவர் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்கிறது. மாத்தானப்பட்டிக் குடு மனத்தில் உறுத்திக் கொண்டிருந்தாலும், மனத்திறந்து தோட்டக்காரனிடம் சுத்தரிக்காய் ஆசையைத் தெரிவித்து விடுகிறார். "காச கொடுத்தால் தான் சுத்தரிக்காய் தருவேன்" எனக் காவல்காரன் கவன்றுவிடக் சுத்தரிக்காதலில் தோல்வியுற்ற ஆண்டான் கவிதைத் தேரைச் செலுத்துகிறார்.

பத்தமடை சுத்தமல்லி பாலிகள்
அங்கு கூடினார்,
சுத்திரியை நட்டினார் கறிக்கு ரெண்டு
காய் கேட்டேன்

காம்பு தவறாமல் சூத்தை விழனுமே
கழுமலைக் கந்தநாதனே.

புலமையின் செருக்கைப் போல் புலமையைப் பரிசோதிக்க அக்காலத்தில் போட்டிகளும் அறிவு பூர்வமாக நடத்திப் பார்ப்பதுண்டு. பரணிக் கரையில் உள்ள ஆழ்வார்திருநகரியில் 'சிந்துக் களஞ்சியம்' என்ற புலவர் ஒருவர் இருந்தார். கவிபாடும் வித்தகர்கள் யாரெனும் அவ்வழி வந்தால் அவர் புலமைக்குச் செவியாய்த்து அவர் அறிவுக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டும் என்பது அவரது உள்ளார்ந்த செருக்கு.

நமது ஆண்டான் கவிராயர் அவ்வழியே போகும்பொழுது இதைக் கேள்விப்பட்டு அவரைச் சந்திக்கச் சித்தமாகிறார். அவரைப் பார்க்குமுன் கையில் ஒரு பிடி மண்ணை எடுத்து வைத்து மூடிக்கொண்டு சிந்துக் களஞ்சியத்திடம் போய் 'என் கையில் என்ன இருக்கிறது சொல்லுங்கோ' எனச் சவால்விட, சிந்துக்களஞ்சியம் சிந்தை சுலங்கித் தடுமாற

கொங்கைக்குச் சந்தனமாம்
கோலவிழிக்கு அஞ்சனமாம்
திங்கள் நுதலார்க்குத் திலகமாம்
மங்கையவர்கள்
ஆடப் படிமணக்கும் ஆழ்வார் திருநகரி
மாடத் தெருவீதி மண்

எனப் பாடிவிடுகிறார் ஆண்டான் கவிராயர்.

'குளிர் சந்தனமணிந்த கோல மார்புப் பெண்கள். அப்பெண்களின் நெற்றியில் அழகு மிகு திலகம். அந்த அழகியர் ஆடிய நடனத்தால், வீட்டின் வாயிற்புறம் சந்தனமும், குங்குமமும் சிந்து மணக்கக்கூடிய புகழ்பெற்ற ஆழ்வார் திருநகரி மாடத் தெரு வீதி மண்' எனச் சிறப்புச் செய்ய வந்த கவிராயரின் கணை..... மண்ணோடு முடிந்ததால் இன்றும் ஆழ்வார் திருநகரி மாடத்தெரு மண்ணைப்போக வேண்டுமென்று வகை பாடியது போலாயிற்று.

கவிராயர் சோற்றுக்கு ஆலாய்ப் பறந்திருக்கிறார். என அவரின் சோற்றுக் கவிதைகளின் மூலம் தெரிய வருகிறது. கொற்கைக்கருகேயுள்ள 'சொக்கப்பழம் கரை' என்ற ஊருக்கு நடந்து போனவருக்கு மிகச் சிறந்த விருந்து நடந்தேறியிருக்கிறது. அதைப் போற்றிப் பாட நினைத்த நாவு.

சொக்கப் பழங்கரைக்குச்

சோறு உண்டு போக

--எனச் சொல்வதற்குப் பதில்

சொக்கப் பழம் கரைக்குச்

சோறு கொண்டு போக

எனச் சிபாரிசு செய்து விட்ட காரணத்தால் இன்றும் அங்கு வெளியூர்காரர்கள் சோறு கொண்டு போகவேண்டும். அங்கு சோறு கிடையாது என்று பொருள்படுகிறது.

இதுபோல் சோற்றுக்காகக் கயத்தாற்றுப் பெருமாள் கோயில் திண்ணையில் தஞ்சமடைகிறார் கவிராயர். பெருமானை வீதிகளில் கொண்டு செல்ல சப்பரம் சுமக்க வருமாறு வற்புறுத்துகிறார்கள். பசிமயக்கம் தன்னையே தான் சுமக்க மாட்டாமல் கிறங்கும்போது கயத்தாற்றுப் பெருமாள் இவர் தோளில் சவாரி ஏறுகிறார். சுமை ஏற ஏறச் சற்றே திரும்பிப் பார்த்த ஆண்டான் கவிராயர் திடுக்கிடுகிறார். காரணம் அர்ச்சகரும் கருடாழ்வார் அருகே சவாரி செய்து கொண்டிருந்ததைப் பார்க்கப் பொறுக்குமா அவர் கரி நாக்குக்கு....?

கயத்தாற்றுப் பெருமானே

உன்னையான் சுமக்கிறதே அல்லாமல்

உன் நம்பியானையும் சுமக்க நான் கடமை யுற்றேன் -

இது போல நாளை யார் சுமப்பார்

இன்றுடன் உன்கோவில் நாசந்தானே....?

என்று சொல்லி முடிக்கு முன் சப்பரம் முறிந்து விழுந்தது. இறுதியாக - கவிராயர் தீர்த்த யாத்திரை மேற்கொள்ள... ராமேசுவரம் செல்ல யத்தனித்த வேளையில் தன் மனைவிக்குக் காவலாக வீட்டின் முன் மாடனையும் வைரவனையும் நிறுத்திச் செல்கிறார்...

சேதுக்குப் போய்த் திரும்பி வரும் அளவும்

மாதுக்குக் காவல் வைரவனும் மாடனும் .....

அந்தோ..... 'முன்னையிட்ட தீ' முன்வந்து பாய்ந்தது போல் அவர் இட்ட சாபம் அவருக்கே பாயக் காத்திருக்கிறது..

ஏதோ.... அவசரமாக யாத்திரை செல்லாமல் பாதி வழியில் வீட்டுக்குத் திரும்பிய வேளையில் மாதுக்குக் காவல் இருந்த மாடனும், வைரவனும் ஆண்டான் கவிராயரை ஒரே அறை அறைந்து தீர்த்துக் கட்டி விட்டார்கள்.

அந்தக் கசப்புக் கவிஞரின் இறுதி யாத்திரைக்கு அவரது கசப்புக் கவியே கட்டியங் கூறுகிறது.

செவி வழியாகக் கூறிச் செல்லும் ஆண்டான் கவிராயரின் பாடல் இன்றும் ஒட்டப்பிடராம் வட்டாரத்தில் பிரசித்தமாகப் பேசப்பட்டு வருகிறது....

விளாத்திகுளம் சாமி

தோடி ராகத்தை நினைத்தவுடன் திருவாவடுதுறை நாதஸ்வர மேதை ராஜரத்தினம் பிள்ளை ஞாபகத்திற்கு வருவது போல, கரஹாப்பிரியா ராகத்தை நினைத்தவுடன் மற்றொரு மேதை என் ஞாபகத்துக்கு வருவது வழக்கம். கரஹாப்பிரியா ராகத்தை அவர் கட்டுக் குத்தகைக்கு எடுத்துவிட்டார் என்று கூட என் நண்பர்கள் சொல்லுவது வழக்கம். அந்த ராகம் அவருக்குப் பிதிரார்ஜித சொத்தைப் போலவே ஆகிவிட்டது. அருமந்த புத்திரனைச் சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்ப்பது போல அவ்வளவு உறவுமுறையுடன் சொந்தம் பாராட்டி கரஹாப்பிரியா ராகத்தைப் பேணி வளர்க்கும் அந்த சங்கீத மேதை தான் விளாத்திகுளம் சாமி.

ளாத்திகுளம் சாமியின் பெயர் நல்லப்பசாமி பாண்டியன் என்பதாகும். இவருடை சொந்த ஊர் எட்டயபுரத்துக்கு சுமார் பத்து மைல் கிழக்கே இருக்கும் விளாத்திகுளம். 'இவர் மாதிரி மிகவும் இனிமையுடன் யாரால் ராக விஸ்தாரம் செய்ய முடியும்' என்று கேட்கிறார் இசைச்செல்வர் டி. லட்சுமண பிள்ளை. நம்முடைய (சங்கீத) கலாநிதிகளுக்கு இவர் குருவாக விளங்கக்கூடியவர் என்கிறார் அறிஞர் ஜி. வெங்கடாசலம். இவரை அறிந்த சங்கீத வித்வான்கள் யாவரும் ஒருமுகமாக, "அவர் ஒப்புயர்வில்லாத மேதாவி அல்லவா?" என்று கூறுகிறார்கள். தமிழ் நாட்டில் மட்டுமல்லாமல், வட நாட்டிலும் கூட சிலருடைய பாராட்டுகளைச்சாம்பாதித்திருக்கிறார் நல்லப்பசாமி பாண்டியன். பாம்பாயைச் சேர்ந்த சில சங்கீத அறிஞர்கள், சென்னையில் நல்லப்பசாமி பாண்டியனுடைய பாட்டைக் கேட்டுவிட்டு, "இவர் எங்கள் இசை ஞானி ஓங்கார நாத தாகூரை ஞாபகப் படுத்துகிறார்" என்றார்களாம்.

சக்தி,
1950 மார்ச்
இதழில்
வெளிவந்த
கட்டுரை

விளாத்திகுளம் சாமி என்னும் நல்லப்பசாமி பாண்டியனுக்கு இன்று சுமார் அறுபது வயதிருக்கும். சியாமள வர்ண மேனியும், நரைத்த மீசையும், கம்பீரமான தோற்றமும், திடமான உடற்கட்டும் உடைய இந்தப் பெரியார் தமிழகத்தின் பழைய கவிச்செல்வர்களை ஞாபகப் படுத்துகிறார். அர்த்தமற்ற, சம்பிரதாயமான சங்கதிகள் எவற்றையும் இவரிடத்தில் காணமுடியாது. உடுப்பது நான்கு முழக் கதர் வேஷ்டி. அதேபோல சரீரத்தில் நான்கு முழக் கதர்த் துண்டு. மடியில் ஒரு விபூதிப்பை. நெற்றி நிறைய திருநீறு. இவ்வளவோடு தான் எந்த இடத்திலும் நல்லப்பசாமி பாண்டியன் காட்சி அளிக்கிறார். இந்தத் தோற்றத்தையும், பொதுமக்கள் 'சாமி' என்று அழைப்பதையும் பார்த்து, இவரை 'சாமியார்' என்றே சிலர் நினைப்பது உண்டு. அது தவறு. "விளாத்திகுளம் நல்லப்பசாமி பாண்டியன்" என்பதுதான் சுருக்கமாக 'விளாத்திகுளம் சாமி' என்று வழங்கப்படுகிறது.

ஆங்கிலப் படைகளை எதிர்த்துப் போரிட்ட பாஞ்சாலங்குறிச்சி கட்டபொம்மு நாயக்கரின் வீர மரபைச் சேர்ந்தவர் விளாத்திகுளம் சாமி. இவர் பாஞ்சாலக்குறிச்சிக்கு உதவியாக இருந்த கால்குடி ஜமீன்தார் மரபில் உதித்தவர் என்றும் பிறர்மூலம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

விளாத்திகுளம் சாமி சுதேச அபிமானம் மிகுதியும் உடையவர். மேலும் கவியரசர். சி. சுப்பிரமணிய பாரதியாருக்கு இவர்நண்பரும் கூட.

தஞ்சை ஜில்லாவில் திகழ்ந்த சின்னப்பக்கிரி நாதஸ்வரக்காரரின் தொடர்பினால் விளாத்திகுளம் சாமியின் இசை ஞானம் வளர்ந்துவந்தது. சின்னப்பக்கிரியைப் பற்றிப் பேசும்போதெல்லாம் விளாத்திகுளம் சாமி தம்மை மறந்து வாயாரப் புகழ்வதுண்டு. சுமார் முப்பது வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே, "விளாத்திகுளம் சாமியைப் போல ராக ஆலாபனம் செய்வது அபூர்வம்" என்று வித்வான்களிடையே பேச்சு பிறந்துவிட்டது; அப்போது பெரிய வித்வானாக இருந்த கோனேரிராஜபுரம் வைத்தியநாத ஐயர்தாம் கச்சேரி செய்யும் இடங்களில் விளாத்திகுளம் சாமியைப் பார்த்து விட்டால், தம் கச்சேரி முடிந்ததும் சாமியையும் பாடச் சொல்லுவாராம். இவருடைய மேதையைப் பொதுமக்கள் உணரவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன்தான் வைத்தியநாத ஐயர் அப்போது இளைஞராக இருந்த சாமியைப் பாடச் சொல்லுவதாம்.

பிறகு ஒரு சமயம் திருவனந்தபுரத்தில் இவருடைய கச்சேரி நடந்தசமயத்தில் இசைச் செல்வர் டி. லட்சுமணபிள்ளை, சாமியைப் பாராட்டி பின்வரும் வெண்பாவை இயற்றினாராம்.

நல்லப்பசாமி நளின குரல் பாண்டியனின்

வெல்லப்பண் யாரே விரித்திடுவோர் - சொல்லில்

மயிலுக் கீடில்லை வடிவழகு; மாநிலத்தில்

குயிலுக் கீடில்லை குரல்.

மயிலுக்கு ஒப்பான அழகும், குயிலுக்கு ஒப்பான குரலும் இல்லாததுபோல, விளாத்திஞளும் சாமிக்கு ஒப்பாக பண் இசைப்பவர்கள் இல்லை என்று பாராட்டும் இசைச் செல்வர் டி. லட்சுமணபிள்ளை தம் புத்தகங்களை விளாத்திஞளும் சாமிக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுக்கும் போது புத்தகங்களில், சங்கீத மகா வித்வான் என்ற அடைமொழியுடன் தான் விளாத்திஞளும் சாமியின் பெயரை எழுதிக் கொடுப்பது வழக்கம்.

விளாத்திஞளும் சாமியிடம் உள்ள தனித் திறமை, அவர் ராக ஆலாபனம் செய்வதாகும். சாரீர சம்பத்தும் அதற்கேற்ப அவரிடத்தில் பரிபூரணமாக உள்ளது. சிறு வயதில் அசுர சாதகம் செய்து, தம் குரலை நன்கு பண்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார். இவர் எப்படிப்பட்ட அபூர்வ ராகத்தையும் மணிக்கணக்கில் யாதொரு சிரமமும் இன்றி சலபமாகக் கையாளக் கூடியவர். ஒருமுறை போட்ட சங்கதிகள் மறுமுறை ராகத்தில் பேசாது. அதுமட்டுமல்ல, இவரிடம் ஒரு ராகத்தை ஒரு தடவை கேட்டமாதிரியில், பிறகு எந்தக் காலத்திலும் கேட்க முடியாது. ஒவ்வொரு தடவையும், எண்ணற்ற புதிய சங்கதிகள் பேசும்; ராகத்தின் உருவமும், அழகும் புதிய சோபையுடன் திகழும். அவ்வளவு விரிந்த கற்பனையும், மனோதர்மமும், சிருஷ்டி சக்தியும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்றவர். இந்த விசேஷத் திறமை தமிழ் நாட்டில் எத்தனை வித்வான்களிடம் இருக்கிறது? மிகமிகப் பெரிய பாகவதர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்களும் கூட ஒரு ராகத்தைப் பாட ஆரம்பித்து விட்டால், இவர் இன்ன இடத்தில் இந்த சங்கதி போடுவார் என்று அவருடைய கச்சேரியைப் பலமுறையும் கேட்டவர் முன் கூட்டியே சொல்லிவிடுவார்கள். கிராமபோன் இசைத் தட்டு போல சொல்லியதையே சொல்லிக்கொண்டிருப்பது பல பெரிய வித்வான்களின் வளமையாக ஆகிவிட்டது. இன்னும் சில பாடக, பாடகிகளின் நிலை இதைவிடப் பரிதாபகரமாக இருக்கிறது. அவர்கள் திருப்பித் திருப்பி ஒரே மாதிரியான சங்கதிகளைப் போட்டு கேட்பவர்களைச் சலிப்படையச் செய்வதுடன் நிற்காமல், ஏற்கெனவே பலமுறை பாடிய ஒரு சில ராகங்களையும், ஒரு சில உருப்படிகளையும் தான் பாடுவார்கள். இதற்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம்? ஆனானப்பட்டவர்கள் என்று புகழப்படும் இந்த வித்வசிகாமணிகளிடம் கலைஞனிடம் இருக்கவேண்டிய மனோ தர்மமோ, கற்பனையோ துளிக்கூட இல்லை என்று தானே அர்த்தம்! நானறிந்த மட்டில் இந்தக் குறைக்கு ஆளாகாமல், விதிவிலக்காக இருப்பவர்கள், ஒரு சிலரே. அந்த ஒரு சிலரிலும், நாதஸ்வர வித்வான்களும், வாத்திய நிபுணர்களும் தான் அதிகம். இப்படிப்பட்ட இன்றைய சங்கீத உலகில் விளாத்திஞளும் சாமி ஓர் அற்புதமாகவே விளங்குகிறார்.

கரஹரப்பிரியா, தோடி, பைரவி, ஷண்முகப்பிரியா, ஹிந்தோளம், சங்கராபரணம், சாருகேசி முதலிய பலராகங்களுடன் தள்ளுபடியான மேள கர்த்தாக்கள் என்று சொல்லப்படும் கனகாங்கி, ரத்னாங்கி, வாசுதேவரி, சூலினி, யாகப்பிரியா முதலிய பல ராகங்களையும் இவர் பாடக் கேட்டிருக்கிறேன். 72 கர்த்தாக்களையும் இப்படி லாவகமாகக் கையாளும் ஆற்றலைச் சாதாரணமாக எல்லா வித்வான்களிடமும் எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. ஏதோ ஒரு சிலர் பாடினாலும், மனோ தர்மம், அழகு, சுகம் என்ற விஷயங்களில் விளாத்திஞளும் சாமியின் அருகில் அவர்களால் வர முடியுமா என்பது சந்தேகமே.

கரஹரப்பிரியாவில் நவரசங்களும் பிறக்கும்படி பாடவேண்டுமென்பார் சாமி; பாடியும் காட்டுவார். ஜி.வெங்கடாசலம் "மைசிந்தியா" பத்திரிகையில் 8-5-49 இதழில் இவரைப் பற்றிப் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்:

"வட இந்தியாவிலும் தென் இந்தியாவிலும், பல பிரசித்தி பெற்ற பாடகர்கள் பாட நான் கேட்டிருக்கிறேன். இந்தப் பாடகர்(சாமி) ராகங்களில் மட்டு மல்லாமல் ஸ்வரங்களிலும் நவரசங்களைக் காட்டுகிறார். இந்த விஷயத்தில், இன்று இவருக்கு இணையானவர்கள் ஒருவருமே இல்லை. சுருக்கமாகச் சொன்னால் இன்றையப் பாடகர்களில் இவரை மிஞ்சக் கூடியவர் எவருமில்லை. இவருக்கு இணையானவர்களும் ஒரு சிலரே."

ராகத்தைப் பாடும் முறைபற்றி இவர் சொல்லுவது மிகவும் ரசமாக இருக்கும். 'ராகம் பாடும்போதே அங்கங்கே கொடுக்கல் வாங்கல், பற்று வரவு முதலியன ஒழுங்காக நடக்க வேண்டும். கொஞ்ச தூரம் வேகமாகப் போகவேண்டும்; பிறகு படுத்து. கொஞ்சம் களைப்பாறிக் கொள்ள வேண்டும்; பாடுகிறவர் பாடாமல் பாட வேண்டும்; கேட்பவர் கேட்காமல் கேட்கவேண்டும்...' இவ்விதமாக இவர் சொல்லுவார். சங்கராபரணம், ஹிந்தோளம் முதலிய ராகங்களைப் முழுக்க முழுக்க ஆங்கில சங்கீதம் போல சிறிது நேரம் பாடிக் காட்டுவார். ஆங்கில சங்கீதம் நம் சங்கராபரணத்துக்கு மிகவும் நெருக்கமானது என்றுகூட ஒரு முறை இவர் தெரிவித்தார். இவர் பாடுவது சில சமயங்களில், வீணை வாசிப்பதைப் போலவும், நாதஸ்வரம் வாசிப்பதைப் போலவும், ஜயபேரிகை கொட்டுவதைப் போலவும் இருக்கும். வாய்ப்பாட்டில் இவரைப் போல அழகான, வேகமான, பிரிக்காக்கள் பாடுகிறவர்கள் வேறு எவருமே கிடையாது. பக்கிரி நாதஸ்வரக்காரர் இதைவிட வேகமாக பிரிக்காக்களுடன் வாசிப்பது உண்டென்று இவர் சொல்லுவார். இன்று ராஜரத்தினம் பிள்ளையும் வேகமான பிரிக்காக்களால் எல்லோரையும் பிரமிக்க வைத்து விடுகிறார்.

எல்லாவற்றையும் விட ஒரு அதிசயம்: ஹார்மோனியத்தை எல்லோரும் பார்த்திருப்பார்கள். அதில்

இடது கோடியில் உள்ள வெள்ளைக் கட்டையை அழுத்தினால் மிகவும் கனமாக 'ச' என்ற ஸ்வரம் பேசும். வலது கோடியில் உள்ள வெள்ளைக் கட்டையை அழுத்தினால் மிகவும் மெல்லிய கீச்சுக் குரலில் 'ச' என்ற ஸ்வரம் பேசும். இந்த இரண்டு துவருவங்களையும் தீண்டும்படியாக வாய்ப்பாட்டில் ராக சஞ்சாரம் செய்வது நினைக்கவும் முடியாத சிரமமான காரியம். பெரும்பாலும் "கீழ் பஞ்சம்"த்திலிருந்து "மேல் பஞ்சம்" வரையிலும் தான் சஞ்சரிப்பார்கள். ஆனால் விளாத்திகுளம் சாமி மேற்சொன்ன இரண்டு துவருவங்களையும் அனாயாசமாகத் தொடுவது மட்டுமல்லாமல், அவ்விடங்களில் நின்று சஞ்சாரம் செய்வதும், ஒரு துவருவத்திலிருந்து மறு துவருவம் வரை அதி வேகமாக பிரக்காக்கள் உருளுவதும், அத்துடன் நிற்காமல் இரண்டு துவருவங்களையும் தாண்டி சில ஸ்வரங்கள் வரை அப்பால் போய் சஞ்சரிப்பதும் உண்டு. இந்த மகா அற்புதத்தை இந்த வயோதிக காலத்திலும் இவர் செய்கிறார். இதைக்கொண்டு பார்த்தால் இவருடைய சாரீர வளமும், நிர்ணயமும், சாதாரியமும், பேராற்றலும் புலப்படும். இந்த அற்புதத்தை இவரைத் தவிர வேறு யாரும் எந்தக் காலத்திலும் செய்ததாகப் பிரஸ்தாபம் இல்லை என்று பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

காசைக் கணக்குப் பண்ணி இசையைப் பேரம் பேசுவது இவருக்குப் பிடிக்காது. ரசிகத்தன்மை உள்ளவர்கள் விரும்பிக் கேட்கும் ராகங்களை எல்லாம் அன்பு மேலிட்டால் கைம்மாறு கருதாமல் இவர் பெருந்தன்மையுடன் பாடியிருக்கிறார். அன்பளிப்பும் சன்மானமும் அவரவர் சக்திக்கேற்ப இருக்கும். ஆனால் அவர்களுக்கும் பரிபூரணமாகச் சங்கீத விருந்தை அளிப்பார்.

சுருதி என்றால் இவருக்கு உயிர். சுருதியை வாத்தியங்களில் மட்டுமின்றி பிற இடங்களிலும் காண்பவர் விளாத்திகுளம் சாமி. ரயில் வந்து நின்றதும் எஞ்சினில் நீராவியின் காரணமாக எழும் இரைச்சலைக் கேட்டிருப்பீர்கள். இது சுகமாக, ஒழுங்காக அமைந்துவிட்டால் அதையே சுருதியாகக் கொண்டு ஒரு ராகத்தை முனகத் தொடங்கிவிடுவார். இதுபோல், ஆலைச் சங்கின் ஒலி, மின்சார ஸ்டேஷனில் கிளம்பும் ரீங்காரம், சேமக்கலத்தின் ஒலி, ஆகாய விமானத்தின் இரைச்சல் இவையும் இவருக்கு சுருதிகளாகிவிடுவது உண்டு. குளிக்கும் தண்ணீர் நன்றாக இருந்துவிட்டால், 'தண்ணீர் சங்கீதமாக இருக்கிறது! என்று பாராட்டுவார். சாப்பிடும்போது பதார்த்தங்கள் தக்க பக்குவத்துடன் இல்லை என்றால், 'பக்க மேளம் பொருத்தமில்லை' என்றும் கூறுவார். இவருக்கு உலகமே சங்கீத மயமாகத் தான் காட்சியளிக்கும்.

உயர்தரமான சங்கீதத்தை ஐ.சி.எஸ். சங்கீதம் என்று தமாஷாகக் கூறுவார். அடக்கம், பவ்வியம், சாதாரணமானவர்களிடத்தில் காணப்படும் ஒரு சில திறமைகளையும் மனப்பூர்வமாக பாராட்டுதல் ஆகியவை இவருடைய விசேஷ குணங்களாகும். ஒருமுறை எங்கள் ஊருக்கு ஒரு சினிமாப் படம் வந்திருந்தது. அதில் ஒரு நடிகர் பாடும் பாட்டில் ஓரிடம் மிகவும் சுகமாக இருக்கிறது என்று விளாத்திகுளம் சாமி கூறினார். அந்த நடிகர் சங்கீதத் திறமைக்காகப் பாராட்டப்படும் நடிகர் அல்ல என்றாலும், அந்த ஒரு பாட்டின் ஓரிடத்திற்காக அந்தப் படத்தைப் பல முறையும் சாமி பார்த்திருக்கிறார். அவருடன் நானும் நண்பர் குழாத்துடன் ஒரு தடவை போனேன். அந்தப் பாட்டு முடிந்ததும் எல்லோரும் வீட்டுக்கு வந்து விட்டோம். உண்மையான கலை, ரயில் எஞ்சினில் எதிரொலித்தாலும் சாதாரண சினிமா நடிகரிடம் எதிரொலித்தாலும் அதைப் பாராட்டி அனுபவிக்கும் இவருடைய விரிந்த மனப்பான்மையை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும், கலைஞனுக்குரிய பண்பும் இதுதானே?

இவரும் பாரதியாரும் நெருங்கிப் பழகியவர்கள் "உன் பாட்டு, பாஞ்சாலங்குறிச்சி கட்ட பொம்மனுடைய வீரப் போராட்டத்தின் கம்பீரத்தைக் கொண்டிருக்கிறது" என்று சாமிபிடம் பாராதியார் ஒரு முறை கூறினாராம். திருச்சியில் சாமியின் கச்சேரியைக் கேட்ட, காலம் சென்ற ஸ்ரீ.வ.வெ.சு. ஐயர், "ஐரோப்பாவில் இப்படிப்பட்ட சங்கீதம் திறமையை அடைவதற்கு இப்போதுதான் அடிப்படை முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றன" என்று உரைத்தாராம்.

இன்றைய பிரபல சங்கீத மேதாவிகள் எல்லோரும் இவரை நன்கு அறிவர். இவருடைய கானத்தை நன்கு அனுபவிக்கின்றனர். இவரை வாயார மனமார நன்கு புகழ்கின்றனர். இவர் தற்போது திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் சங்கரன் கோவில் தாலுகாவைச் சேர்ந்த கரிவலம் வந்த நல்லூருக்கு அருகில் உள்ள எட்டுசேரி என்னும் கிராமத்தில் வசித்து வருவதாகத் தெரிகிறது. சென்ற தலை முறையில் எட்டயபுரம் சீமை, கவிஞர் சி.சுப்பிரமணிய பாரதியார், சைத்தீகர் காசி மகாராஜா, வீரர் வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளை, இசைஞானி விளாத்திகுளம் சாமி ஆகிய நால்வரைப் பெற்றெடுத்தது. இந்த நால்வரும் தத்தம் துறையில் தமக்கு மிஞ்சியவர்கள் இல்லை என்ற கீர்த்தியுடன் இலங்குகிறார்கள். இவர்களில் முதல் மூவரும் காலமாகிவிட்டார்கள். விளாத்திகுளம் சாமி இன்று நம்மிடையே வாழ்கிறார். இவருடைய திறமையைத் தமிழ் உலகம் நன்கு அறியவில்லை; நன்கு பயன்படுத்தவும் இல்லை. தமிழ் உலகத்துக்கு அதிர்ஷ்டம் பிறக்கும் என்றால், விளாத்திகுளம் சாமியின் கலைப் பொக்கிஷத்தை எல்லோரும் அனுபவிக்கும் நாள் அவசியம் வந்தே தீரும் அந்த அதிர்ஷ்டம் என்று வருமோ.

HEADS

WORKING HAND-IN-HAND
TO FULFILL THE DREAMS OF

850

MILLION INDIANS

That's how we see ourselves... at SPIC

A creative combine of over 5,000 minds. Whose continuous record of achievements does proud to several SPIC Group Companies pulsating with dynamic energy.

Surging ahead into several directions through synergy and meaningful diversifications. And going global. Setting itself a scorching pace for progress in the newly awakened India.

That's SPIC Group. Leaving strong footprints in the industrial arena.

- Fertilisers ■ Agro-inputs ■ Biotechnology ■ Seeds ■ Shipping ■ Project Management
- Engineering & Construction ■ Heavy Chemicals & Fine Chemicals
- Petrochemicals ■ Drugs & Pharmaceuticals ■ Electronics

SPIC

GROUP COMPANIES

